

ΙΧΝΗΛΑΤΩΝΤΑΣ

ΤΗΝ ΝΕΑ
"ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ"
ΤΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Αναρχική Συλλογικότητα m@nifesto - Απρίλης 2020

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Η παρούσα συλλογική προσπάθεια, αποτελεί το επιστέγασμα ενός κύκλου εσωτερικών συζητήσεων. Στα μέσα Μάρτη, αποκωδικοποιώντας την «βήμα-βήμα» κρατική διαχείριση, της από τον Π.Ο.Υ. κηρυχθείσας πανδημίας, αντιληφθήκαμε ότι μια εντελώς νέα πολιτική, οικονομική και κοινωνική συνθήκη βρισκόταν μπροστά μας. Στις 23 Μάρτη η συνθήκη αυτή επιβεβαιώθηκε. Σε μερικές μέρες ή βδομάδες από σήμερα, ενδέχεται να αρθούν κάποια από τα περιοριστικά μέτρα που έχει επιβάλλει το καθεστώς. Κατά την εκτίμησή μας, μια τέτοια κίνηση από πλευράς κράτους, είναι βραχυπρόθεσμα αναμενόμενη και δεν τροποποιεί τον πυρήνα του μακροχρόνιου σχεδιασμού του, συνεπώς ούτε την αντίστοιχη ιχνηλάτιση του σύγχρονου φασισμού που επιχειρούμε μέσα από αυτή την προσούρα. Ένα ελατήριο, για να καταφέρεις να το συμπιέσεις με ασφάλεια στο *maximum* χωρίς να κινδυνεύεις από απότομη θραύση, είναι σοφότερο να ακολουθείς σταδιακούς και επαναλαμβανόμενους κύκλους φόρτισης-αποφόρτισης, όπου κάθε αποφόρτιση θα είναι πολύ μικρότερης κλίμακας σε σχέση με την αμέσως προηγούμενη φόρτιση. Η ελευθερία είναι ένα ελατήριο...

Κάποια από τα κείμενα που περιέχονται στην παρούσα προσούρα συντάχθηκαν τμηματικά σε προγενέστερο της τελικής μορφής της χρόνο και αναπόφευκτα περιέχουν στοιχεία μη αναθεωρημένα σε σχέση με τα σημερινά δεδομένα. Ειδικά στο θέμα των χαρακτηριστικών της πανδημίας, εσκεμμένα δεν προβήκαμε σε επικαιροποίηση των ιατρικών και επιδημιολογικών δεδομένων, εκτιμώντας ότι δεν τροποποιούν σε σημαντικό βαθμό σήμερα, την βασική εικόνα που είχαμε αποκτήσει από τότε (αρχές-μέσα Απρίλη). Οι όποιες μικροαλλαγές έχουν προκύψει στα επιδημιολογικά δεδομένα και στα χαρακτηριστικά του ιού, δεν έχουν αναιρέσει τα δεδομένα αστυνομικής διαχείρισης του εντός συνόρων πληθυσμού από πλευράς ελληνικού κράτους, ούτε τα βασικά μακροοικονομικά στοιχεία. Ο λόγος που προχωρήσαμε σε τμηματική συγγραφή των κειμένων, δομώντας τα πάνω σε επιμέρους θεματικές και καταλήξαμε σ' αυτή την μορφή προσούρας κι όχι σ' ένα -έστω και μακρόσυρτο-κείμενο πολιτικής ανακοίνωσης, είναι ότι όσο εμβαθύνουμε στις συζητήσεις μας, διαπιστώνουμε πίσω από κάθε επιμέρους θεματική που καταπιανόμασταν, έναν κοινό σκελετό της συνολικής συνθήκης να ξεπροβάλλει. Διαπιστώνουμε ότι αυτός ο σκελετός που δένει και συνεκτικοποιεί όλες τις εκφάνσεις, όλες τις επιμέρους εικόνες της δυστοπίας που βιώνουμε αυτή την περίοδο, είναι ο σύγχρονος φασισμός. Προσπαθήσαμε να προσεγγίσουμε και να περιγράψουμε κάποιες πλευρές του. Είναι απόλυτα σίγουρο ότι υπάρχουν κι άλλες πλευρές, που είτε έχουμε αγγίξει με υποτυπώδη τρόπο είτε δεν έχουμε αγγίξει καθόλου, όπως για παράδειγμα ο ψηφιακός ολοκληρωτισμός και η εφαρμοζόμενη βιοπολιτική, τόσο στο ελληνικό κράτος όσο και παγκόσμια.

Πιθανόν στο μέλλον, να χρειαστεί να επικαιροποιήσουμε το περιεχόμενο της παρούσας συλλογικής προσπάθειας και να το εμπλουτίσουμε με κάποιες πρόσθετες θεματικές. Στην παρούσα χρονική στιγμή ελπίζουμε να έχουμε συμβάλλει θετικά, έστω και σε μικρό βαθμό, στο να αποσαφηνιστούν για τον κόσμο που αγωνίζεται συλλογικά και οργανωμένα ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο και πατριαρχία, κάποιες βασικές διαστάσεις αυτής της νέας συνθήκης, αλλά κυρίως ο μακροχρόνιος ορίζοντας σχεδιασμού και εφαρμογής της.

Η προσούρα διατίθεται για ελεύθερη εκτύπωση και διανομή ως σύνολο και όχι για αποσπασματική αναπαραγωγή κειμένων της.

Βόλος, 26 Απρίλη 2020

Αναρχική Συλλογικότητα m(A)nifesto
<https://manifesto-volos.espivblogs.net>

«Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να σκοτώσεις έναν άνθρωπο. Μπορείς να τον μαχαιρώσεις στην κοιλιά, να του αρπάξεις το ψωμί απ' το στόμα, να μην τον γιατρέψεις από την ασθένεια που πάσχει, να τον βάλεις σε μια άθλια κατοικία, να τον εξοντώσεις βάζοντάς τον να δουλεύει μέχρι θανάτου, να τον οδηγήσεις στην αυτοκτονία, να τον στείλεις στον πόλεμο. Λίγοι μόνο απ' αυτούς τους τρόπους είναι απαγορευμένοι στο κράτος μας.» (Bertolt Brecht)

ΙΧΝΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΝΕΑ «ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ» ΤΟΥ ΣΥΧΓΡΟΝΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	Εισαγωγή.	Σελ. 3
2.	Τα δεδομένα της πανδημίας covid-19.	Σελ. 4
3.	Τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης και η πανδημία.	Σελ. 6
4.	Η κρατική αντιμετώπιση της πανδημίας : τα κράτη αποφασίζουν ποιες ζωές περισσεύουν.	Σελ. 9
5.	ΜΜΕ : ένας σύγχρονος Γκέμπελς που καθοδηγεί την τυφλή εμπιστοσύνη στο κράτος.	Σελ. 16
6.	Εγκλεισμός : ο καλύτερος σύμμαχος της πατριαρχίας.	Σελ. 20
7.	Αστική δημοκρατία και κόμματα μπροστά στον σύγχρονο φασισμό.	Σελ. 22
8.	Εργασιακοί χώροι : οι σύγχρονες γαλέρες των μισθωτών σκλάβων.	Σελ. 23
9.	Πανδημία και κοινωνικός ρατσισμός.	Σελ. 25
10.	Ένα βήμα πριν το παγκόσμιο οικονομικό κραχ ;	Σελ. 26
11.	Η επόμενη μέρα : το κράτος μόνιμης έκτακτης ανάγκης είναι η νέα «κανονικότητα».	Σελ. 29
12.	Επιλογές ελευθεριακής πολιτικής και ταξικής παρέμβασης, με και χωρίς πανδημία.	Σελ. 31
13.	Αντί επιλόγου.	Σελ. 34

1. Εισαγωγή.

Από την Δευτέρα 23 Μάρτη 2020 το ελληνικό κράτος, με ένα τηλεοπτικό διάγγελμα από τον πρωθυπουργό του, συνοδευόμενο από μια πράξη νομοθετικού περιεχομένου της κυβέρνησής του, κουρελιάζοντας στεγνά και κυνικά τα θεμελιώδη άρθρα του συντάγματός του, αυτής της «κορωνίδας» της αστικής δημοκρατίας, κατήργησε τους βασικούς πυλώνες του αστικοδημοκρατικού πολιτεύματος. Κατήργησε τα «δικαιώματα» της μεγάλης πλειοψηφίας των υπηκόων του στην ελευθερία μετακίνησης και στην συνάθροιση στους δημόσιους χώρους. Το ελληνικό κράτος στις 23 Μάρτη, μετά από μια μακροχρόνια περίοδο προπαγανδιστικής προετοιμασίας, όπου με κάθε ευκαιρία σήμαινε συναγερμό «εθνικής ενότητας» και «εθνικής συστράτευσης» ενάντια σε κάποιον επιμέρους εσωτερικό ή εξωτερικό «εχθρό» (τουρκικό κράτος, οροθετικές, αναρχικοί/ές, μετανάστες/στρίες, κράτος της Β. Μακεδονίας κλπ), προχώρησε αποφασιστικά στο επόμενο βήμα, στην εγκαθίδρυση πλέον, του καμουφλαρισμένου με κοινοβουλευτικό μανδύα, σύγχρονου φασισμού.

Για διάστημα πολλών χρόνων, το νέο καθεστώς του σύγχρονου φασισμού ξεμύτιζε ευκαιριακά και πειραματιζόταν με τις ανοχές του κοινωνικού σώματος, σαλπίζοντας καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης». Δοκίμαζε για διάστημα ημερών ή βδομάδων την συνταγματική εκτροπή και την αποδοτικότητα των αστυνομικών μέτρων, τα οποία σήμερα γενικεύτηκαν και παγιώθηκαν. Πλέον ο σύγχρονος φασισμός εγκαθιδρύεται πανηγυρικά, έχοντας προς το παρόν ευρεία κοινωνική ανοχή ή/και συναίνεση. Η εκλογίκευση και κατά συνέπεια η μέχρι σήμερα ισχυρά πλειοψηφική παθητική στάση απέναντι σ' αυτό το νέο καθεστώς, που κατάφερε να εγκατασταθεί βήμα-βήμα, χωρίς ουσιαστικές αναταράξεις στη συνείδηση και χωρίς σημαντικές αντιδράσεις των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, συντελέστηκε μέσω της καλά σχεδιασμένης από το κράτος και της άψογα ενορχηστρωμένης από τα ΜΜΕ, επικοινωνιακής εκστρατείας για την τρέχουσα πανδημία covid-19, αντικειμενικοποιώντας αφενός την επιβολή γενικευμένων αστυνομικών μέτρων με κατ' οίκον εγκλεισμό του πληθυσμού, των απαγορεύσεων της κυκλοφορίας και των συναθροίσεων στον δημόσιο χώρο, και αφετέρου την οριστική φυλάκιση των μεταναστών/στριών στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στον κόσμο της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας κράτους και κεφαλαίου του 21^{ου} αιώνα που ζούμε, αποδείχτηκε περίτρανα μέσα στις τελευταίες βδομάδες, όχι μόνο στο ελληνικό κράτος, αλλά σε ένα πλήθος κρατών του πλανήτη, ότι δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση η παρουσία τανκς και στρατού στους δρόμους, δεν είναι αναγκαία δηλαδή η ωμή μαζική βία του κράτους, για να μεταλλαχτούν τα φιλελεύθερα αστικοδημοκρατικά πολιτεύματα σε καθεστώτα σύγχρονου φασισμού. Δεν αποτελεί προϋπόθεση πλέον, να έχουν φασιστικά κόμματα την κυβερνητική εξουσία και φασιστικά τάγματα εφόδου να αλωνίζουν στους δρόμους, για να επιβληθεί μια συνθήκη γενικευμένης εξαίρεσης και ασφυκτικού κοινωνικού ελέγχου. Σε σχέση με τα φασιστικά πολιτικά πειράματα και καθεστώτα του μεσοπολέμου, τα εργαλεία επιβολής του σύγχρονου φασισμού είναι πλέον πολύ πιο «εκλεπτυσμένα» και ιδιαίτερα αποτελεσματικά ως προς τις δυνατότητες ηθικής, πολιτικής και κοινωνικής τους νομιμοποίησης.

«Ο σύγχρονος φασισμός ξεπροβάλλει δυναμικά, στα πλαίσια του αστικού κοινοβουλευτικού πρωτοκόλλου, με βάση τις κεντροευρωπαϊκές αστικοδημοκρατικές προδιαγραφές. Χρησιμοποιεί τα σύγχρονα εργαλεία κοινωνικής προπαγάνδας (εκκλησιαστικός μηχανισμός, διαδίκτυο, μμε κλπ), είναι δηλαδή μια αναπτυσσόμενη λερναία ύδρα με πολλά κεφάλια και όχι ένα απλό πολιτικό κέλυφος για το ξέπλυμα και την κοινωνική επανανομιμοποίηση των δολοφόνων νεοναζί και των ακροδεξιών οργανώσεων και κομμάτων.» (απόσπασμα από την ανακοίνωση της συλλογικότητας στις 20 Φλεβάρη 2018, με τίτλο : [Για το εθνικιστικό-πατριωτικό συλλαλητήριο της 4^{ης} Φλεβάρη και τον αντιφασισμό](#))

2. Τα δεδομένα της πανδημίας covid-19.

Ο Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας) κήρυξε ως πανδημία την ασθένεια covid-19, που προέρχεται από τον ιό SARS-CoV-2 και η οποία πρωτοεμφανίστηκε στην πόλη Ουχάν, πρωτεύουσα της επαρχίας Χουπέι της Κίνας, τον Δεκέμβρη του 2019. Πρόκειται για έναν τύπο κορονοϊού με εξαιρετικά ισχυρή μεταδοτικότητα και με σημαντικό μέχρι σήμερα ποσοστό θνησιμότητας στο ανθρώπινο είδος. Ένα πρόσθετο δεδομένο, στο οποίο υπάρχει γενική συμφωνία απ' όλο το επιστημονικό δυναμικό που ασχολείται παγκόσμια με την τρέχουσα πανδημία, είναι ότι η διάρκεια εξάπλωσης του ιού πάνω στον πλανήτη, μέχρι να αποκτηθεί συλλογική ανοσία από την συντριπτική πλειοψηφία (>80%) του παγκόσμιου πληθυσμού, είναι περί τα δύο με δυόμισι χρόνια, με αναπόφευκτες περιοδικές εξάρσεις και υφέσεις των κρουσμάτων και των αντίστοιχων θανάτων. Με βάση σχετική ανακοίνωση του Π.Ο.Υ. την 1^η Απρίλη 2020, το μέσο παγκόσμιο ποσοστό θνησιμότητας επί των επιβεβαιωμένα μολυνθέντων από τον ιό ατόμων, ήταν 5,1%. Την ίδια χρονική στιγμή, σε κάποια κράτη του πλανήτη το αντίστοιχο ποσοστό θνησιμότητας που ανακοινώνονταν ήταν πολύ ψηλότερο του παγκόσμιου μέσου όρου (Ιταλία – 10,8%) ενώ σε άλλα πολύ χαμηλότερο (Νότια Κορέα - 1,72%).

Εδώ οφείλουμε να επισημάνουμε, ότι αυτό το παγκόσμιο στατιστικό θανάτου, αναφέρεται στο σύνολο των νοσούντων, όπως καταγράφηκαν η/και ιχνηλατήθηκαν από τους αντίστοιχους υγειονομικούς κρατικούς φορείς. Δεδομένου όμως ότι, ένα πολύ μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού (νεαρές ηλικίες και άτομα χωρίς υποκείμενα χρόνια νοσήματα) νοσεί ασυμπτωματικά ή με πολύ ελαφρά συμπτώματα, η ιχνηλάτηση της εξάπλωσης του ιού στον γενικό πληθυσμό, στην συντριπτική πλειοψηφία των κρατών των οποίων δεδομένα συγκεντρώνει και δημοσιοποιεί ο Π.Ο.Υ. είναι από ελάχιστη έως σοβαρά ελλειμματική, συμπεριλαμβανομένου του ελληνικού κράτους. Επομένως, τα ποσοστά θνησιμότητας που ανακοινώνονται καθημερινά είναι αναξιόπιστα. Αυτοί οι καθημερινοί απολογισμοί θανάτου από τις κυβερνήσεις, επικρίνονται από σημαντικό ποσοστό επιστημόνων, γιατί σε αρκετά κράτη (πχ Μ. Βρετανία, Ιράν) περιλαμβάνουν μόνο τους θανάτους στα νοσοκομεία, ασθενών που βρέθηκαν θετικοί στα διαγνωστικά τεστ, αποκλείοντας όσους/ες έχασαν τη ζωή τους σε οίκους ευγηρίας ή στο σπίτι, χωρίς προηγουμένως να έχουν καταγραφεί ως ασθενείς από covid-19. Ήδη στην Κίνα, μετά από ισχυρή διεθνή αμφισβήτηση των αρχικών αριθμών κρουσμάτων και θανάτων που είχαν ανακοινωθεί μέχρι τέλη Μάρτη, το καθεστώς αναθεώρησε τα νούμερα που είχε αρχικά δημοσιοποιήσει, προσαυξάνοντάς τα κατά περίπου 30%, ισχυριζόμενο ότι λόγω «αδυναμιών καταγραφής», δεν είχαν συνυπολογιστεί οι θάνατοι στο σπίτι, ασθενών που

λόγω της γενικευμένης απαγόρευσης κυκλοφορίας, δεν διακομίστηκαν σε νοσοκομεία. Λαμβάνοντας υπόψη τα στατιστικά κάποιων λίγων κρατών και περιοχών του πλανήτη με εκτεταμένη εφαρμογή (πολλές δεκάδες χιλιάδες τεστ καθημερινά) της ιχνηλασιμότητας στην εξάπλωση του ιού στον γενικό πληθυσμό (Νότια Κορέα, Σιγκαπούρη, Χογκ-Κογκ), από αρκετά διεθνή επιδημιολογικά ινστιτούτα εκτιμάται ως σχετικά πιο ρεαλιστικό, ένα μέσο παγκόσμιο ποσοστό θνησιμότητας γύρω στο 1,5%-2% επί των νοσούντων. Εναλλακτικές εκτιμήσεις (σε σχέση με τα δεδομένα του Π.Ο.Υ.) που βασίζονται σε προσαρμοσμένα μαθηματικά μοντέλα, τα οποία έχουν δώσει επιβεβαιωμένες στατιστικά προσεγγίσεις για παλιότερες επιδημίες μέσα στην τελευταία δεκαετία, καταλήγουν σε εκτιμώμενα ποσοστά θνησιμότητας κατά μέσο όρο, που κυμαίνονται παγκόσμια από 1% έως και 3% επί όσων έχουν νοσήσει.

Στα μεγαλύτερης ηλικίας άτομα, ειδικά στην ηλικιακή ζώνη άνω των 60, επιβεβαιωμένα πλέον, το ποσοστό θνησιμότητας αυξάνει σημαντικά και στην ηλικιακή ζώνη άνω των 70 εκθετικά. Εξίσου εκθετικά αυξάνει η πιθανότητα θανάτου από την προσβολή του ιού στις ανεξαρτήτου ηλικίας ευπαθείς ιατρικά κοινωνικές ομάδες, δηλαδή σε άτομα με χρόνια αναπνευστικά προβλήματα, διαβήτη, καρδιαγγειακές παθήσεις, αυτοάνοσα νοσήματα κλπ. Παγκόσμια, περίπου το 80% των ανθρώπων που πέθαναν μέχρι την 1^η Απρίλη 2020 αφού προηγουμένως μολύνθηκαν από τον ιό SARS-CoV-2, παρουσίαζαν τουλάχιστον ένα επιβεβαιωμένο υποκείμενο χρόνιο νόσημα. Με βάση τα μέχρι σήμερα ανακοινωμένα στατιστικά του Π.Ο.Υ. από την κλινική καταγραφή στο σύνολο των κρατών που επιτρέπει, ποσοστό γύρω στο 10% των ανθρώπων ηλικίας κάτω των 50 ετών υπέφεραν από μια μέτρια έως σοβαρή μόλυνση του ιού, πριν αναρρώσουν.

Εντός των ορίων του ελληνικού κράτους, με βάση τα ισχύοντα μοντέλα εξάπλωσης της covid-19 σε άλλες χώρες (στις οποίες προηγήθηκε η εμφάνιση της πανδημίας), την 1^η Απρίλη βρισκόμασταν στο πρώιμο στάδιο. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι μέσα στο διάστημα Απρίλη-Μάη και ενδεχόμενα και μέσα στον Ιούνιο, είναι πιθανό να έχουμε έξαρση της εξάπλωσής του, με ότι αυτό συνεπάγεται στον αριθμό των θανάτων. Από τα μέχρι σήμερα δεδομένα και συνυπολογίζοντας την εξαιρετικά ισχυρή μεταδοτικότητα του συγκεκριμένου ιού, συνάγεται το συμπέρασμα ότι το σύνολο σχεδόν του ανθρώπινου πληθυσμού θα νοσήσει από την τρέχουσα πανδημία. Είτε αυτό γίνει με πιο αργό ρυθμό εξάπλωσης είτε με πιο γρήγορο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα αστυνομικά μέτρα, δηλαδή η κρατικά επιβαλλόμενη απομόνωση στα σπίτια (για όσους/ες έχουν σπίτι) και η ερημοποίηση των δημόσιων χώρων, δεν αναιρούν την ισχυρή μεταδοτικότητα του ιού, δεν την καταργούν. Δεν πρόκειται να σταματήσουν δηλαδή οριστικά την μελλοντική του εξάπλωση, απλά «αγοράζουν χρόνο» και την μεταχρονολογούν. Αλλά ακόμα κι αυτή η τεχνητή χρονική καθυστέρηση στην διασπορά του ιού, το λεγόμενο flattening⁽¹⁾ στην κωδωνοειδή καμπύλη εξάπλωσής του με τον χρόνο, δεν είναι εφικτό να λειτουργήσει μακροχρόνια, παρά μόνο για μερικούς μήνες. Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονται διεθνή επιδημιολογικά ερευνητικά ινστιτούτα, κρατικά και ιδιωτικά.

Πολύ μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού θα νοσήσει ασυμπτωματικά ή με πολύ ελαφρά συμπτώματα. Ένα ποσοστό θα παρουσιάσει συμπτώματα αλλά λόγω ισχυρού ανοσοποιητικού θα ανταπεξέλθει χωρίς την ανάγκη νοσοκομειακής νοσηλείας. Ένα ποσοστό όμως των ανθρώπινων κοινωνιών, δυστυχώς θα χρειαστεί εξειδικευμένη νοσοκομειακή νοσηλεία για να ανταπεξέλθει στην ασθένεια και κάποιοι/ες από αυτούς/ές αναπόφευκτα θα αναγκαστούν να παλέψουν με τον θάνατο. Τα ηλικιωμένα άτομα και οι ευπαθείς ιατρικά κοινωνικές ομάδες βρίσκονται ήδη σε κόκκινο συναγερμό. Πειραματικές θεραπείες έχουν ήδη ξεκινήσει να εφαρμόζονται σε αρκετά κράτη, ακόμα και στο ελληνικό, άλλες βασιζόμενες σε χορήγηση πλάσματος με αντισώματα από άτομα που έχουν ήδη αναρρώσει και άλλες στηρίζονται σε συνδυαστική χρήση παλιότερων φαρμακευτικών σκευασμάτων. Μέχρι τα μέσα Απρίλη, οι εκτιμήσεις των ιατρικών ερευνητικών κέντρων που ασχολούνται παγκόσμια με την covid-19, συγκλίνουν σε δύο βασικά συμπεράσματα :

⁽¹⁾ <https://www.livescience.com/coronavirus-flatten-the-curve.html>

Α) Η έρευνα που εξελίσσεται από πολλές φαρμακευτικές εταιρείες κι από διεθνή ερευνητικά σχήματα, για εύρεση, επιτυχείς κλινικές δοκιμές, τυποποίηση και μαζική (παγκόσμια) παραγωγή φαρμάκου/ων θεραπείας, είναι εξαιρετικά δύσκολο να καταλήξει μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Οι πιο αισιόδοξες εκτιμήσεις μιλάνε για τέλος του καλοκαιριού 2020 και οι λιγότερο αισιόδοξες για τα τέλη του 2020 με αρχές του 2021.

Β) Ακόμα πιο χρονοβόρες είναι οι συνθήκες για την εύρεση, επιτυχείς κλινικές δοκιμές, αξιολόγηση, τυποποίηση και μαζική παραγωγή εμβολίου. Πάνω από 40 ήταν την 1^η Απρίλη παγκόσμια, οι προσπάθειες για εύρεση εμβολίου για την covid-19. Οι πιο αισιόδοξες προβλέψεις υπολογίζουν την μαζική παραγωγή του, μέσα στην άνοιξη του 2021. Οι λιγότερο αισιόδοξες μιλάνε για τα τέλη του 2021.

3. Τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης και η πανδημία.

Σε παγκόσμια κλίμακα, η πανδημία παρουσιάζεται από όλα τα κράτη ως φυσική καταστροφή, ώστε να δικαιολογηθούν οι εγγενείς ανεπάρκειες των κρατικών συστημάτων υγειονομικής περίθαλψης. Τα συστήματα αυτά δεν σχεδιάστηκαν από τα σύγχρονα κράτη του 20^{ου} αιώνα, με γνώμονα την ολοκληρωμένη ιατρική φροντίδα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Σκοπός αυτών των κρατικών δομών δεν είναι η μέγιστη παροχή ολοκληρωμένης και εξατομικευμένης ιατρικής βοήθειας και περίθαλψης. Μπορούμε φυσικά να εντοπίσουμε υγειονομικές δομές με περισσότερες δυνατότητες, καλύτερη οργάνωση και μεγαλύτερη επάρκεια σε προσωπικό, χωρητικότητα, ιατρικά μηχανήματα κλπ, αλλά πάντα σε σύγκριση με πιο υποβαθμισμένα συστήματα υγειονομικής περίθαλψης. Καμιά τους όμως δεν είναι δομημένη έτσι ώστε να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες που παρουσιάζονται σε μια πανδημία όπως η τρέχουσα. Ο σύγχρονος τρόπος οργάνωσης των κοινωνιών από τα κράτη, τόσο με την παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική οικονομία να επιβάλλει την συμβίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων σε μεγάλες πόλεις, όσο και με τις συγκεντρωμένες γεωγραφικά βιομηχανικές περιοχές πάνω στον πλανήτη να υποβαθμίζουν σημαντικές φυσικοχημικές παραμέτρους στην ποιότητα της ζωής πολλών δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων (πχ βιομηχανική περιοχή της Ουχάν και ιταλικός βιομηχανικός βοράς), αποτελούν όπως αποδείχτηκε, τις βασικές αιτίες της ραγδαίας και φονικής εξάπλωσης της πανδημίας σε ορισμένες περιοχές του πλανήτη.

Ο μόνος στόχος που έχει κάθε κράτος, είναι η απρόσκοπτη λειτουργία του χωρίς σοβαρούς κλυδωνισμούς και έντονες κοινωνικές αναταραχές, η αποτελεσματικότερη δηλαδή διαχείριση των πληθυσμών που ελέγχει, με το χαμηλότερο δυνατό κόστος. Αυτή η στρατηγική επικαθορίζει την πολιτική υγειονομικής περίθαλψης των υπηκόων του. Και αυτός ο κανόνας διαπερνά το σύνολο των κρατών, από τα πιο συγκροτημένα έως τα λιγότερο οργανωμένα. Στα σύγχρονα φιλελεύθερα αστικά κράτη, οι δομές υγειονομικής περίθαλψης χρηματοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό, μέχρι τον βαθμό που εξασφαλίζεται, από την μια η εμπιστοσύνη των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων στο σύστημα, ώστε να μην απειλείται η ομαλή του λειτουργία, κι από την άλλη μέχρι το σημείο ώστε να υπάρχει πάντα σε διαθεσιμότητα στην αγορά εργασίας, ένα σημαντικό μεγάλο «παραγωγικό» κομμάτι του πληθυσμού, ώστε να διασφαλίζεται η ομαλή αναπαραγωγή και κερδοφορία του κεφαλαίου.

Τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης ποτέ δεν σχεδιάστηκαν ώστε να μπορούν να περιθάλψουν όλους/ες όσους/ες το έχουν ανάγκη κάθε στιγμή. Οι κρατικές ιατρικές εγκαταστάσεις, το νοσηλευτικό προσωπικό, τα ιατρικά μηχανήματα και τα αναλώσιμα, ούτε επαρκούσαν, ούτε επαρκούν, ούτε ποτέ θα επαρκέσουν για το σύνολο των ιατρικών αναγκών του πληθυσμού, ακόμα και σε εποχές που ο πλανήτης δεν είναι αντιμέτωπος με μια πανδημία. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι δύο από τις έξι γενικές συστάσεις του Π.Ο.Υ. προς όλα τα κράτη του πλανήτη, περιλαμβάνουν «την επέκταση, εκπαίδευση και ενεργοποίηση του αναγκαίου νοσηλευτικού προσωπικού και προσωπικού δημόσιας υγείας σε κάθε χώρα» καθώς και «τον εντοπισμό, την προσαρμογή και τον εξοπλισμό εγκαταστάσεων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τη νοσηλεία και απομόνωση ασθενών». Όσοι/ες δεν έχουν χρήματα, να ξοδέψουν για να προστατεύουν την υγεία

τους σε ιδιωτικά θεραπευτήρια, αλλά και όσοι/ες δεν είναι «παραγωγικοί/ές» και χρήσιμοι/ες για το κράτος και τα αφεντικά, όπως για παράδειγμα τα άτομα μεγάλης ηλικίας, οι τοξικοεξαρτημένοι/ες, οι χωρίς άδεια παραμονής και εργασίας μετανάστες/στρίες, οι ρομά/μνί, τα ΑΜΕΑ, οι άστεγοι/ες και οι φυλακισμένοι/ες, έρχονταν και έρχονται πάντα σε δεύτερη και κατώτερη μοίρα. Για το κράτος αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες περισσεύουν. Και όσοι/ες περισσεύουν στον κόσμο κράτους και κεφαλαίου, οδηγούνται αργά ή γρήγορα, μέσω μιας σύγχρονης, περίτεχνης και επικοινωνιακά συγκαλυμμένης ευγονικής, στον θάνατο. Δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση που πολλά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης απειλούνται με κατάρρευση σε μια περίοδο πανδημίας με αντικειμενικά αυξημένες απαιτήσεις εξειδικευμένης νοσοκομειακής νοσηλείας.

Οι κρατικές δομές υγειονομικής περίθαλψης είναι στρατηγικά σχεδιασμένες από την ίδρυσή τους, πάνω στην εξισωτική κοινωνική στατιστική ελαχιστοποίησης της σοβαρής και προσωποποιημένης νοσηλείας, η οποία βασίζεται σε μια εκλογίκευση των «ανεκτών» ποσοστών θνησιμότητας κατά την διάρκειά της αλλά και μετά. Αυτός ο στρατηγικός σχεδιασμός τους, δεν αφορά αποκλειστικά την περίοδο του «νεοφιλελεύθερου» (μονεταριστικού) καπιταλισμού, αλλά εκτείνεται χρονικά πολύ πιο πίσω, στο κεϋνσιανικό μοντέλο παγκόσμιας επέκτασης και αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Λόγω δηλαδή δομικών-στρατηγικών επιλογών από την ίδρυσή τους ως επιμέρους κρατικοί μηχανισμοί απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης στα σύγχρονα κράτη, και όχι λόγω «νεοφιλελεύθερης υποχρηματοδότησης», τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης αδυνατούν να αντιμετωπίσουν, μια γρήγορη και μαζική εξάπλωση της πανδημίας covid-19 με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά μεταδοτικότητας και θνησιμότητας. Ήδη κάποια απ' τα πιο συγκροτημένα σε παγκόσμια κλίμακα (βλ. Ιταλία και Ισπανία), κατέρρευσαν σχεδόν ακαριαία και το ιατρικό προσωπικό που τα στελέχωνε αναγκάστηκε επί βδομάδες να λειτουργήσει συστηματικά μέσω μιας μακάβριας διαδικασίας σύγχρονης ευγονικής, για εκατοντάδες ασθενείς. Οι κρατικοί γιατροί αναγκάζονταν να επιλέξουν ποια άτομα είχαν τις περισσότερες πιθανότητες επιβίωσης και θα νοσηλεύονταν με συστηματική ιατρική και μηχανική υποστήριξη στα ελάχιστα διαθέσιμα κρεβάτια των μονάδων εντατικής θεραπείας (Μ.Ε.Θ.) και των μονάδων αυξημένης φροντίδας (Μ.Α.Φ.) των νοσοκομείων και ποιοι/ες ασθενείς (κυρίως μεγάλης ηλικίας με υποκείμενα νοσήματα) θα αφήνονταν με τις δικές τους σωματικές και ψυχικές δυνάμεις στην εναγώνια μονομαχία τους με τον θάνατο.

Τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης που αποκαλούνται από διάφορες «ριζοσπαστικές» φωνές με περισσή ελαφρότητα ή/και πολιτικαντισμό ως «δημόσια», είτε στις πιο αναβαθμισμένες ποιοτικά (πχ Νορβηγία) μορφές τους, είτε στις πιο υποβαθμισμένες (πχ ΗΠΑ) εκδοχές τους, είναι απολύτως συγκεντρωτικές, ιεραρχικές, κρατικά ελεγχόμενες και καθοδηγούμενες δομές, υπηρετώντας πιστά την στρατηγική της αναπαραγωγής του κόσμου της κυριαρχίας και του καπιταλιστικού κέρδους, δηλαδή της γρήγορης και μαζικής διαχείρισης των ασθενών και των τραυματιών, ώστε αυτοί/ές να επιστρέψουν το συντομότερο δυνατό πίσω στις δουλειές τους. Οι κρατικές αυτές δομές δεν θα μπορούσαν να είναι κάτι διαφορετικό, από πλευράς σχεδιασμού τους, εσωτερικής τους οργάνωσης, περιεχομένου παροχής υγειονομικών υπηρεσιών και εφαρμοζόμενων ιατρικών πρακτικών, από τον ευρύτερο κρατικό μηχανισμό του οποίου αποτελούν αναπόσπαστο και οργανικό μέλος. Δεν θα μπορούσαν να είναι τίποτα περισσότερο από έναν μηχανισμό πρόχειρης επισκευής των ανθρώπινων μηχανών παραγωγής κέρδους, του λεγόμενου μεταβλητού κεφαλαίου της καπιταλιστικής παραγωγής, των ανθρώπων δηλαδή της τάξης μας.

Οι συνθηματολογικές εκκλήσεις για επιμέρους μεταρρυθμίσεις στη δομή και λειτουργία των κρατικών συστημάτων υγειονομικής περίθαλψης, τα αιτήματα δηλαδή για αύξηση του ιατρικού και νοσηλευτικού τους προσωπικού, για αύξηση μισθών και δαπανών προμήθειας μηχανημάτων και αναλωσίμων κλπ, όταν δεν εκπορεύονται από τους συνδικαλιστικούς φορείς του κλάδου, που διεκδικούν καλύτερες αμοιβές και συνθήκες δουλειάς, αλλά προέρχονται από «ριζοσπαστικές» πολιτικές ομάδες, οργανώσεις και κόμματα, όχι μόνο δεν αμφισβητούν θεμελιακά τη ρίζα του προβλήματος αλλά και δεν οδηγούν μέσω μιας μακροπρόθεσμης ελευθεριακής πολιτικής στρατηγικής, στην ριζική αναθεώρηση αυτών των συστημάτων. Αντίθετα, χρησιμοποιώντας extra αριστερό λαϊκισμό, προπαγανδίζουν πολιτικά και νομιμοποιούν στην κοινωνική συνείδηση, τον κρατικό υγειονομικό μηχανισμό «περίθαλψης» των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Μέσα στην συγκυρία της πανδημίας covid-19, ορισμένες ομάδες και πολιτικές οργανώσεις που αυτοαποκαλούνται ελευθεριακές και αναρχικές, επέλεξαν να αδράξουν την ευκαιρία (opportunity) κατά παρόμοιο τρόπο, στις ανακοινώσεις, στα δημόσια κείμενά τους και στην συνθηματολογία τους, παρακάμπτοντας σιωπηλά το βασικό και κρίσιμο στρατηγικό ζήτημα σκοπού-μέσων στο θέμα της ατομικής και συλλογικής υγειονομικής περίθαλψης, μεταφέροντας έντεχνα και αντιδιαλεκτικά την συζήτηση, στην αντιπαράθεση κρατικού-ιδιωτικού τομέα στην υγεία. Με αυτή την στρατηγική τους τοποθέτηση, που έχει έντονα τα χαρακτηριστικά μιας κεϋνσιανικής «νοσταλγίας», ουσιαστικά προωθούν ανοιχτά μια αριστερή αιτηματολογία ενίσχυσης του κρατικού αυτού μηχανισμού («δημόσιο» τον αποκαλούν) υγειονομικής περίθαλψης, με επίκληση της ίδιας κατάστασης «εκτάκτου ανάγκης» που επικαλείται και το κράτος. Είτε δεν αντιλαμβάνονται ποια αξιακά και πολιτικά προτάγματα υπηρετούν με τον αριστεριστικό λαϊκισμό τους και τις κρατικίστικες κορώνες που εκπέμπουν, είτε απλά εξοφλούν γραμμάτια παροχής υπηρεσιών πολιτικής στήριξης, στην κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική αριστερά του κρατικοκαπιταλιστικού μοντέλου και του λενινιστικού ονείρου. Όσοι/ες εξακολουθούν να αποκαλούν ως «δημόσιους» τους βασικούς μηχανισμούς-πυλώνες κοινωνικής νομιμοποίησης του κράτους και επιβολής της εθνικιστικής-πατριωτικής ιδεολογίας του (πχ σχολεία, πανεπιστήμια), προφανώς και δεν οραματίζονται μια ελευθεριακή κοινωνία αυτοοργάνωσης και γενικευμένης αυτοδιαχείρισης, αλλά μια «εναλλακτική» συσκευασία του υπάρχοντος κρατικού συστήματος επιβολής.

Τα κρατικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης, μέσα στην παρούσα μορφή κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης, δεν μπορούν να επαναδομηθούν, ούτε πολύ περισσότερο να μεταλλαχτούν και να λειτουργήσουν ως ελευθεριακές κομμούνες υγειονομικών υπό διαρκή κοινωνικό έλεγχο. Η πανδημία covid-19, με το σημαντικό ποσοστό θνησιμότητας, την εξαιρετικά αυξημένη μεταδοτικότητα και τις προβλεπόμενες περιοδικές αναζωπυρώσεις της για μακρύ χρονικό διάστημα που την χαρακτηρίζουν, είναι πιθανό ότι θα βγάλει και το τελευταίο φύλλο συκής από ένα άθλιο σύστημα κρατικού εμπαιγμού, οδηγώντας είτε βραχυπρόθεσμα είτε μεσοπρόθεσμα, στην κατάρρευση του ελληνικού συστήματος υγειονομικής περίθαλψης, όπως αντίστοιχα συνέβη στη Ιταλία, στην Ισπανία και σε αρκετά άλλα κράτη του πλανήτη.

«...όποιος στις μέρες μας ταυτίζει το πρόταγμα του δημοσίου, των κοινών δηλαδή αγαθών – υποδομών, που βρίσκονται υπό διαρκή κοινωνικό έλεγχο και οριζόντια διαχείριση, με το κράτος, τότε δεν έχει αντιληφθεί την ίδια τη φύση του σύγχρονου κράτους ως του μεγαλύτερου εχθρού κάθε κοινού αγαθού.» ([Ούτε με το κράτος, ούτε με τους ιδιώτες : το δημόσιο ως πρόταγμα](#). – Σωτήρης Λυκουργιώτης, 7 Απρίλη 2020)

4. Η κρατική αντιμετώπιση της πανδημίας : τα κράτη αποφασίζουν ποιες ζωές περισσεύουν.

Όπως αποδεικνύεται από τις εξελίξεις, η επίκληση της προστασίας της «δημόσιας υγείας» από την πανδημία, αποτέλεσε την πιο εύπεπτη δικαιολογία, για την εφαρμογή μιας συγχρονισμένης (σε παγκόσμια κλίμακα) συνταγής άμεσου και μαζικού κοινωνικού ελέγχου. Στόχος είναι ο οικειοθελής εγκλεισμός, το σπάσιμο των συλλογικοποιήσεων, η πλήρης εξατομίκευση και η απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης στις θανατοπολιτικές των κρατών. Το μεγαλύτερο ρόλο στην κυρίαρχη αυτή προπαγάνδα έπαιξαν τα ΜΜΕ. Η πανδημία δεν είναι η αιτία για την «αδυναμία» των συστημάτων υγείας. Είναι η αφορμή που καταδεικνύει τις δομικές ανεπάρκειες τους, ως αποτέλεσμα της ίδιας της φύσης των κρατών, που επιλέγουν να προστατεύουν και να εξασφαλίζουν την κερδοφορία του κεφαλαίου εις βάρος ακόμα και των βασικών αναγκών των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Για το κράτος και τους πολιτικούς του διαχειριστές, το καθολικό σταμάτημα της παραγωγικής δραστηριότητας είναι αδιανόητο ακόμα και σε αυτή τη περίοδο. Η συνέχιση της κερδοφορίας των αφεντικών σε κλάδους που δεν αφορούν την παραγωγή και διανομή αγαθών και υπηρεσιών πρώτης ανάγκης, σε βάρος της υγείας των εργαζομένων και συνολικά της κοινωνίας, είναι στρατηγική επιλογή. Μέσα σ' αυτή την επιλογή φαίνεται μάλιστα και η στόχευση για το «ξεσκαρτάρισμα» των αδύναμων, αφού σε πρώτη μοίρα μπαίνει η «εθνική οικονομία» με αποτέλεσμα τα συστήματα υγειονομικής περίθαλψης να φτάνουν στα όρια τους. Στο ελληνικό κράτος, το μεγαλύτερο μέρος των χρηματοδοτήσεων λόγω πανδημίας (κατά περίπου 2/3) κατευθύνεται στο κεφάλαιο, στα μικρά και μεγάλα αφεντικά. Την ίδια στιγμή 1,7 εκατομμύρια εργαζομένων ζούνε με την αγωνία για το αν την επόμενη μέρα θα μπορούν να εξασφαλίσουν, έστω τις βασικές τους ανάγκες επιβίωσης. Η περιστολή των συνταγματικών αστικών ελευθεριών στο κοινωνικό σώμα αποτελεί μια σαφέστατη κρατική επιλογή.

Η πόλη Ουχάν έμπαινε μέσα στον Γενάρη του 2020 σε μια δίνη μαζικών θανάτων, αλλά παρά την αναλυτική πληροφόρηση που παρείχε ο Π.Ο.Υ. στα υπόλοιπα κράτη, παρά το αυτονόητο συμπέρασμα ότι με την διαρκή και έντονη κυκλοφορία ανθρώπων και εμπορευμάτων μέσα στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό (αεροπορικές εταιρίες, εμπορικά πλοία, σιδηροδρομικό δίκτυο, κρουαζιερόπλοια κλπ), θα υπήρχε ταχύτατη μεταφορά του ιού σε όλο τον πλανήτη, τα περισσότερα κράτη μαζί και το ελληνικό, είχαν σαν πρώτο και κύριο στόχο τους να μην διαταραχτεί η αναπαραγωγή και κερδοφορία του κεφαλαίου. Ο βασικός τους στόχος ήταν να μην υποστούν ζημιά οι «εθνικές» τους οικονομίες και όχι να μην πεθάνουν εκατομμύρια άνθρωποι. Κάποια από τα ισχυρότερα κράτη και συνασπισμοί κρατών του πλανήτη (ΗΠΑ, ΕΕ) αποφάσισαν να εκμεταλλευτούν αυτή την ευκαιρία, για να ανταγωνιστούν οικονομικά το κινέζικο κράτος που είχε ήδη ξεκινήσει την διακοπή λειτουργίας εκατοντάδων μεγάλων βιομηχανικών του μονάδων. Παρά την ολοένα και δυσμενέστερη εξέλιξη της πανδημίας παγκόσμια, οι διακρατικοί ανταγωνισμοί και οι εμπορικοί πόλεμοι συνεχίζονται⁽²⁾, αποδεικνύοντας ότι η covid-19 αποτελεί άλλη μια ευκαιρία για τον εξελισσόμενο διακρατικό ανταγωνισμό πάνω στον πλανήτη. Χαρακτηριστικότερη περίπτωση που αποδεικνύει την στρατηγική επιλογή από πλευράς της παγκόσμιας κυριαρχίας, μιας σύγχρονης ευγονικής για τους πληθυσμούς, επιλογή που αφορά κυρίως τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα του πλανήτη, είναι το κράτος της Μ. Βρετανίας, όπου αρχικά ο πολιτικός του προϊστάμενος Μπόρις Τζόνσον δήλωσε δημόσια ότι επιλέγει την στρατηγική της «ανοσίας της αγέλης».

Το ελληνικό κράτος, πίσω από το προπέτασμα των εφησυχαστικών δηλώσεων των πολιτικών του εκπροσώπων στις 19 Φλεβάρη⁽³⁾, είχε ήδη αποφασίσει να ακολουθήσει απέναντι στον εντός συνόρων πληθυσμό, την ίδια στρατηγική που επικαλέστηκε ο Μπόρις Τζόνσον. Αυτό σημαίνει ότι αφήνεται η ασθένεια να εξαπλωθεί ανεμπόδια, να σπείρει τον θάνατο στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, στις ευπαθείς ιατρικά ομάδες του πληθυσμού και στα ηλικιωμένα άτομα. Αφήνεται το κρατικό σύστημα υγειονομικής περίθαλψης⁽⁴⁾ να

⁽²⁾ <https://www.cnn.gr/news/kosmos/story/215932/koronoios-o-tramp-proeidopoei-tin-kina-me-synepeies>

⁽³⁾ <https://www.healthreport.gr/oxurwmenh-h-ellada-apenanti-ston-kopo/>

⁽⁴⁾ <https://www.healthpolicycenter.gr/el/topics/primary-health-care/sars-cov-2>

ανταπεξέλθει με τις όποιες δυνατότητες μαζικής νοσηλείας ήδη έχει, οπότε αναπόφευκτα οι ιδιωτικές κλινικές θα κερδοφορήσουν σε πολλαπλάσιο βαθμό σε σχέση με πριν την πανδημία, νοσηλεύοντας τα κοινωνικά μεσοστρώματα. Όσοι/ες καταφέρουν να επιβιώσουν θα έχουν αποκτήσει ανοσία στην ασθένεια. Ο κύκλος της αναπαραγωγής του κεφαλαίου δεν θα διαταραχθεί σημαντικά, η κερδοφορία του όχι μόνο δεν θα υποστεί κάμψη, αλλά μέσα στην πανδημία θα αναπτύσσονται καινούργιες «ευκαιρίες» για συγκεκριμένους κλάδους (πχ παρασκευή και εμπόριο φαρμάκων και υγειονομικού υλικού). Ο πληθυσμός θα «καθαρίσει» από σημαντικό αριθμό συνταξιούχων και από άτομα που χρειάζονται μόνιμη ιατρική υποστήριξη, οπότε το κράτος θα γλυτώσει σημαντικές δαπάνες από συντάξεις, επιδόματα και κονδύλια για ιατρική στήριξη των ευπαθών ομάδων. Την ίδια στρατηγική προσπάθησαν αρχικά να ακολουθήσουν με μικροδιαφορές τα περισσότερα κράτη του πλανήτη, με πρωτοπόρα την «λαϊκή δημοκρατία» της Κίνας, που αρχικά απέφυγε να πάρει μέτρα διακοπής της παραγωγής και υγειονομικής προστασίας των ευπαθών τμημάτων του πληθυσμού. Αυτή η στρατηγική θανατοπολιτικής της παγκόσμιας κυριαρχίας, οικοδομήθηκε πάνω στην τεκμηριωμένη παραδοχή όλων των επιδημιολόγων, ότι έτσι κι αλλιώς, το σύνολο του πληθυσμού θα νοσήσει, είτε με γρήγορο ρυθμό αν η ασθένεια αφήνονταν να εξελιχθεί και να μεταδοθεί ανεμπόδια, είτε με πιο αργό ρυθμό αν λαμβάνονταν έγκαιρα, σημαντικά υγειονομικά (και όχι αστυνομικά) μέτρα.

Αυτό που ενδιαφέρει σήμερα το ελληνικό κράτος λοιπόν, δεν είναι το πόσοι/ες θα πεθάνουν, αλλά με ποιο ρυθμό, ώστε να μπορεί αφενός να διατηρήσει σε κάποια έστω και υποτυπώδη λειτουργία το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης, παρακολουθώντας διαρκώς και ελέγχοντας έτσι τις κοινωνικές αντιδράσεις κι αφετέρου να μην χάσει την αξιοπιστία του στα μάτια των υπηκόων του, που εξακολουθούν στην μεγάλη τους πλειοψηφία να το αντιλαμβάνονται ως προστάτη τους και όχι ως δυνάστη τους. Η στρατηγική του ελληνικού κράτους απέναντι τόσο στην τρέχουσα πανδημία όσο και απέναντι γενικότερα στο ζήτημα της υγειονομικής περίθαλψης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, είναι δεδομένη από την ίδρυσή του και είναι πανομοιότυπη μπροστά σε κάθε μεγάλη κρίση που αντιμετώπισε στο παρελθόν. Ποτέ το κράτος δεν ενδιαφέρθηκε για την «καλή υγεία» των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Αν πραγματικά ενδιαφέρονταν, τότε το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης θα είχε σχεδιαστεί εντελώς διαφορετικά, με χιλιάδες δομές ουσιαστικής πρόληψης και ολοκληρωμένης περίθαλψης, διάσπαρτες σε κάθε τοπική κοινωνία και κοινότητα, στελεχωμένες με έμπειρο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό και με όλα τα απαραίτητα τεχνολογικά μέσα.

Η «λογική» των «ανεκτών» απωλειών ανθρώπινων ζωών, είναι δομικό συστατικό του κόσμου της κυριαρχίας και του καπιταλιστικού κέρδους. Εξαρχής της πανδημίας, η «εξίσωση» που κλήθηκε να επιλύσει το ελληνικό κράτος, περιείχε δύο στρατηγικής σημασίας στόχους. Ο ένας στόχος είναι να μην διαταραχθεί (ή να διαταραχθεί στον ελάχιστο δυνατό βαθμό) η ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου και ο δεύτερος στόχος είναι να μην κλονιστεί η εμπιστοσύνη των υπηκόων του στον κρατικό μηχανισμό. Γι' αυτό και επέλεξε να ακολουθήσει «ασθμαίνοντας», με σημαντική δηλαδή χρονική καθυστέρηση, τα βασικά υγειονομικά μέτρα που ήδη είχαν πάρει αρκετά κράτη παγκόσμια, προτρέχοντας όμως από την άλλη, να λάβει από νωρίς όλα τα αστυνομικά μέτρα γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου και πολιτειακής του μετάλλαξης. Αντί να λειτουργήσει προς όφελος της ανθρώπινης ζωής, επέλεξε να μειώνει όσο και όπου μπορούσε τις διακοπές στην κερδοφορία του κεφαλαίου. Αντί να προστατεύσει την υγεία των υπηκόων του αποφάσισε να προστατέψει την λειτουργία του παρακρατικού μηχανισμού της ΕΚΚΛΗΣΙΑ Α.Ε.

Η βόρεια Ιταλία άρχισε στα τέλη Φλεβάρη να παρουσιάζει συνεχή κρούσματα της covid-19, αλλά οι αεροπορικές πτήσεις από και προς το Μιλάνο συνεχίζονταν κανονικά, ώστε να μπορούν οι κυρίες των εφοπλιστών και οι γουνέμποροι να συμμετέχουν ανεμπόδια σε επιδείξεις μόδας και τα στελέχη των εταιρειών να μετακινούνται σε επαγγελματικά ταξίδια σύναψης οικονομικών συνεργασιών, μεταφέροντας τον ιό στον ελλαδικό χώρο. Τα σχολεία παρέμεναν ανοιχτά ενώ ήδη είχαν διαγνωστεί ασθενείς της covid-19 σε ιδιωτικά κολέγια και λύκεια της Αθήνας. Καφέ, εστιατόρια και λοιπά καταστήματα στον επισιτισμό έκλεισαν με κρατικό διάταγμα, όπως και πάρκα, άλση και παραλίες. Τράπεζες, μεγάλες βιομηχανικές και εμπορικές εταιρείες που δεν παράγουν είδη και υπηρεσίες πρώτης ανάγκης για τον πληθυσμό, εξακολουθούν να παραμένουν σε λειτουργία, θέτοντας

εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων σε διαρκή κίνδυνο. Οι επιχειρηματικές δραστηριότητες (εκτός τουρισμού, αερομεταφορών, επισιτισμού και λιανεμπορίου) αφήνονται στο απυρόβλητο, την ίδια ώρα που μεθοδευμένα και με την τακτική «βήμα-βήμα», με αστυνομικά μέτρα μαζικού κοινωνικού ελέγχου του πληθυσμού, επιχειρείται η αυτοφυλάκιση, η διάλυση δηλαδή και τα τελευταίων υπολειμμάτων κοινωνικής αλληλεπίδρασης και κοινωνικής αλληλεγγύης. Ο πρόεδρος του Ε.Ο.Δ.Υ. (Εθνικός Οργανισμός Δημόσιας Υγείας), ένας θρησκόληπτος υπηρέτης του εκκλησιαστικού παρακρατικού μηχανισμού, αρνείται πεισματικά επί πολλές βδομάδες να υπερασπιστεί τα διεθνή επιστημονικά δεδομένα και να κλειδαμπαρώσει τα τοπικά παραρτήματα εμπορίας μεταθανάτιας ζωής και εθνοπατριωτικής ιδεολογίας, δηλαδή τα υποκαταστήματα της ΕΚΚΛΗΣΙΑ Α.Ε. Η μεγαλύτερη εταιρεία εντός ελληνικού κράτους είναι προαποφασισμένο να παραμείνει μέχρι τέλους εκτός καραντίνας.

Το κράτος ξεσκαρτάρει για λογαριασμό του κεφαλαίου ποιες ζωές περισσεύουν και τις έχει ήδη καταδικάσει σε θάνατο, με την ταξική θανατοπολιτική που εφαρμόζει. Το καθεστώς εξαίρεσης βαθαίνει και καταπίνει σταδιακά επιμέρους κοινωνικές ομάδες, δηλαδή όσα άτομα δεν παράγουν κέρδος αλλά και δεν αποτελούν κομμάτι των πειθήνιων υπηκόων του κράτους. Όσο το κράτος προσπαθεί να δείξει ότι τηρεί τα προσχήματα στην προσπάθεια ελέγχου της εξάπλωσης του ιού, η πραγματικότητα δεν άργησε να αποδείξει την ουσιαστική πολιτική που σχεδιάστηκε και ακολουθείται, συνοδευόμενη από ισχυρή επικοινωνιακή προπαγάνδα «εθνικής αναγκαιότητας».

Σκοτώνουν τ' άλογα όταν γεράσουν : Οι εικόνες από γηροκομεία εγκαταλειμμένα στο θάνατο σε Ιταλία, Ισπανία και Αγγλία, με ανθρώπους παρατημένους να πεθάνουν αβοήθητοι στα κρεβάτια τους, το στρατό να βγάζει δεκάδες πτώματα σε Ιταλία και Ισπανία, η αποφυγή λήψης μέτρων υγειονομικής προστασίας προκειμένου να μην φτάσει ο ιός σε οίκους ευγηρίας του ελλαδικού χώρου, συνθέτουν το πλαίσιο της απαξίωσης της ζωής τους. Το ελληνικό κράτος, ανακάλυψε «έκπληκτο» στα μέσα Απρίλη (!), μετά την εμφάνιση των πρώτων κρουσμάτων της covid-19 σε οίκους ευγηρίας της Αττικής, ότι τα κέντρα περίθαλψης ηλικιωμένων στον ελλαδικό χώρο ήταν ουσιαστικά ανοχύρωτα απέναντι στον θάνατο. Η δήθεν ευαισθησία του θρησκόληπτου λοιμωξιολόγου για «τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας» δεν προβλέπει καμιά ψυχολογική υποστήριξή τους. Ο εγκλεισμός στα σπίτια για την πλειοψηφία των ηλικιωμένων αποτελεί μαρτύριο καθώς βομβαρδίζονται καθημερινά με πανικό από τα ΜΜΕ και τους κρατικούς εκπροσώπους. Ταυτόχρονα η αποκοπή από τον κοινωνικό τους περίγυρο συμβάλλει στην ψυχολογική και σωματική τους κατάρρευση. Άλλωστε η «ευαισθησία» αυτή του κράτους απέναντι στα εκατοντάδες χιλιάδες ηλικιωμένα άτομα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων έχει αποδειχθεί επανειλημμένα ως τώρα με τις περικοπές συντάξεων, τις εξώσεις, τον αποκλεισμό της δωρεάν προσβασιμότητας σε πλήρη υγειονομική περίθαλψη και την εξαίρεσή τους από συνθήκες αξιοπρεπούς διαβίωσης. Οι ηλικιωμένοι όχι μόνο δεν είναι μια παραγωγική κοινωνική ομάδα για το κεφάλαιο αλλά αποτελούν για το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία ένα επιπλέον έξοδο στον προϋπολογισμό τους. Ένα έξοδο που πρέπει να «κοπεί» με τρόπο που δεν θα ξεσηκώσει αντιδράσεις στο κοινωνικό σώμα αλλά θα φανεί σαν «ατύχημα», σαν «παράπλευρη απώλεια».

Οι φαντάροι στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι κλειδωμένοι μέσα στα στρατόπεδα σε συνθήκες επικίνδυνου συνωστισμού και με έλλειψη βασικών ειδών ατομικής και συλλογικής προστασίας απέναντι στον ιό, ενώ οι κρατικοί μισθοφόροι του στρατού, μπεινοβγαίνουν με άνεση στα στρατόπεδα. Το γεγονός ότι αρκετά στρατόπεδα της αεροπορίας και του ναυτικού δεν βρίσκονται σε κατάσταση καραντίνας, όπως συμβαίνει σε πολλά στρατόπεδα πεζικού και ειδικών δυνάμεων, ενδεχόμενα να σημαίνει μια κατάσταση ετοιμότητας για την περίπτωση που το κράτος αποφασίσει να κατεβάσει το στρατό στους δρόμους και όχι ένα «μέτρο προστασίας» των φαντάρων.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/στριών μετατράπηκαν όλα σε κλειστές φυλακές, όπου ο υπερπληθυσμός εγκυμονεί κινδύνους αποδεκατισμού σε περίπτωση εξάπλωσης της ασθένειας στο εσωτερικό τους. Γι' αυτούς τους πληθυσμούς «παραλείφθηκε» η πρόληψη της μετάδοσης του ιού. Από νωρίς το κράτος προ πανδημίας, τόσο με τη δεξιά όσο και με την αριστερή κυβέρνηση, φρόντισε να απομονώσει τους/τις

μετανάστες/ριες από το κοινωνικό σύνολο με τον εγκλεισμό τους σε δομές εκτός κατοικημένων περιοχών αλλά και με την εκκένωση καταλήψεων στέγης που λειτουργούσαν εντός πόλεων, θέτοντας τους εδώ και χρόνια σε καθεστώς εξαίρεσης. Το κράτος δεν θέλει την πολιτισμική αλληλεπίδραση των υπηκόων του με τους μετανάστες και τις μετανάστριες. Δεν το συμφέρει να μπει σε αμφισβήτηση ο εθνοπατριωτισμός που το συνεκτικοποιεί, μέσω οποιασδήποτε κοινωνικής όσμωσης με πληθυσμούς που δεν ελέγχει ιδεολογικά. Όταν άρχισε να αναπτύσσεται η ρητορική του κράτους γύρω από την πανδημία οι μετανάστες/ριες διαχωρίστηκαν ως «κρούσματα» από τον υπόλοιπο εντός συνόρων πληθυσμό. Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που ήδη επικρατούν συνθήκες εξαθλίωσης και κατά κύριο λόγο δεν υπάρχει ούτε σαπούνι, ούτε νερό για να τηρηθεί η ατομική υγιεινή, τα «κρούσματα» επιστράφηκαν εντός στρατοπέδων. Με αυτή την τακτική το κράτος απέδειξε ξανά την πλήρη αδιαφορία για τις ζωές των υπολοίπων, ενώ επέβαλε καραντίνα – δηλαδή απαγόρευση κυκλοφορίας εντός αλλά και εξόδου – αφού πρόκειται για ζωές που περισσεύουν. Σε περιπτώσεις που οι ήδη έγκλειστοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης διαμαρτυρήθηκαν για τις άθλιες συνθήκες στις οποίες ζουν, ξυλοκοπήθηκαν άμεσα από τα ΜΑΤ. Κι έτσι φιμώθηκαν με καταστολή και οι φωνές τους πια δεν ενοχλούν τη ροή του κρατικού σχεδιασμού. Η ανοιχτή δομή μεταναστών/στριών στο Κρανίδι, που προσβλήθηκε από τον ιό, μπήκε μέσω τηλεοπτικού show σε παραδειγματική καραντίνα, ώστε να καταγραφεί με ισχυρό τρόπο στο συλλογικό ασυνείδητο ότι προοπτική αυτών των ανθρώπων είναι να βρίσκονται μόνιμα φυλακισμένοι. Παράλληλα κράτος και ΜΜΕ έσπευσαν να τονίσουν πως κινδυνεύουν οι οικογενειάρχες στο Κρανίδι από τις μετανάστριες παρουσιάζοντάς τις ως σεξεργάτριες, θυμίζοντας μας την στρατηγική διαπόμευσης και κοινωνικού στιγματισμού – περιθωριοποίησης ως «δημόσιο κίνδυνο», των οροθετικών του 2012.

Στις ελληνικές φυλακές, σ' αυτές τις «μαύρες τρύπες» του σύγχρονου φασισμού, 12.500 περίπου φυλακισμένων στριμώνονται μέσα σε άθλιες συνθήκες έλλειψης κάθε ίχνους υγειονομικής προστασίας. Το κράτος υπόσχεται την αποφυλάκιση (κάποια στιγμή στο μέλλον...) ενός πραγματικά ελάχιστου ποσοστού των κρατουμένων. Ήδη οι πρώτες εξεγέρσεις στις φυλακές, όπως και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/στριών, έχουν κάνει την εμφάνισή τους, με το κράτος να απαντά σε αυτή την γεμάτη αγωνία πάλη των κρατουμένων ενάντια στον θάνατο, όχι με παροχή υγειονομικών μέσων αυτοπροστασίας και με αποσυμφόρηση, αλλά με γενικευμένη καταστολή, δηλαδή στέλνοντας τα ΜΑΤ να ξυλοκοπούν όσες και όσους τολμάνε να διεκδικήσουν την προστασία τους από τον ιό, και με εκδικητικές μεταγωγές αγωνιστών/στριών προκειμένου να σπάσουν τους αγώνες και το

ηθικό των κρατουμένων. Οι ίδιες συνθήκες επικρατούν σε κάθε φυλακή. Το κράτος έχει αποφασίσει ότι εν μέσω πανδημίας και αυτές οι ζωές περισσεύουν.

Στην περίπτωση των αστέγων το κράτος όχι απλά δεν τους έδωσε σπίτι να μείνουν μέσα, αλλά φρόντισε να μην έχουν πρόσβαση σε δημόσιες τουαλέτες και βρύσες κλείνοντάς τες. Σε κάποιες περιπτώσεις τους έκοψε και πρόστιμα για «άσκοπη μετακίνηση», ενώ σε άλλες τους έταξε διαμονή σε κάποιο ξενώνα – χωρίς αυτό να υλοποιείται ποτέ. Για τις χιλιάδες των αστέγων το κράτος δεν παρείχε ούτε καν τα βασικά. Δηλαδή τροφή, νερό, μέσα αυτοπροστασίας και υγιεινής. Το κράτος κάνει ξεκάθαρο και για τους/τις άστεγους/ες ότι περισσεύουν στα σχέδια του. Άλλωστε ούτε πριν την πανδημία τους παρείχε καμιά «προνοιακή» ενίσχυση. Γι αυτούς τους ανθρώπους δεν δακρύζει στο απογευματινό διάγγελμα ο χριστιανορθόδοξος λοιμωξιολόγος.

Οι τοξικοεξαρτημένοι/ες δεν τυχαίνουν καλύτερης μεταχείρισης. Αυτό που μέχρι στιγμής έχει καταγραφεί, σε ότι αφορά την κρατική διαχείρισή τους εν μέσω πανδημίας, είναι οι μαζικές τους συλλήψεις και η απομάκρυνσή τους από τη δημόσια σφαίρα. Δεν συγκαταλέγονται καν στις ευπαθείς ομάδες που χρήζουν υγειονομικής περίθαλψης και προστασίας και το κράτος τους/τις αντιμετωπίζει ως ζωές που επίσης περισσεύουν. Η πολυδιαφημισμένη ίδρυση και λειτουργία στην Αθήνα ενός ξενώνα προσωρινής φιλοξενίας και περίθαλψης άστεγων τοξικοεξαρτημένων, με μέγιστη χωρητικότητα 140 ατόμων δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα άλλοθι κρατικής «ευαισθησίας» μπροστά στις ανάγκες εκατοντάδων, ίσως και χιλιάδων, ατόμων στην ελληνική επικράτεια.

Σε ότι αφορά το πώς διαχειρίζεται το κράτος τις κοινότητες Ρομά και Ρομνί αυτή την περίοδο, με την διεξαγωγή μαζικών τεστ και καραντίνας, δεν έχουμε την ψευδαίσθηση πως τους έπιασε ξαφνική ευαισθησία για ένα πληθυσμό που διαχρονικά ζει σε καθεστώς εξαίρεσης από την κυρίαρχη κανονικότητα. Άλλωστε ουσιαστική μέριμνα γι' αυτές τις μειονότητες δεν υπήρξε ποτέ από το ελληνικό κράτος. Τα προγράμματα «ένταξης» και τα επιδόματα προς Ρομά και Ρομνί μέσω ΕΣΠΑ δεν αποτελούν μέτρα στήριξης κοινωνικών ομάδων που αντιμετωπίζουν διαχρονικά το ρατσισμό και την περιθωριοποίηση στον ελληνικό χώρο. Στην ουσία είναι μια μακροχρόνια πολιτική πολιτισμικής και οικονομικής αφομοίωσής τους από πλευράς ελληνικού κράτους και Ε.Ε. Επιπρόσθετα οι Ρομ πληθυσμοί δεν είναι οπαδοί του ελληνικού εθνοπατριωτισμού και милитарισμού, και τα όποια έσοδα από την οικονομική τους δραστηριότητα κατά κύριο λόγο βρίσκονται εκτός του κρατικού ελέγχου.

Με λίγα λόγια είναι μια μη χειραγωγήσιμη γλωσσική και πολιτισμική μειονότητα, γι αυτό το φροντίζει να παίρνει τα μέτρα καραντίνας εναντίον της, με την συνοδεία τηλεοπτικών συνεργείων, ισχυρής αστυνομικής δύναμης και επιτόπου δηλώσεων από τους επιτελάρχες του, ώστε να εκπέμπεται στους υπηκόους του ένα ξεκάθαρο και ισχυρό μήνυμα ρατσιστικού καθεστώτος εξαιρέσεως γι αυτές τις κοινότητες.

Υπήρξαν παγκόσμια, άλλες κρατικές στρατηγικές αντιμετώπισης της πανδημίας; Ένα ερώτημα που μας απασχόλησε στα πλαίσια της παρούσας ανάλυσης. Πράγματι, παρά το γεγονός ότι στην Ευρώπη και στη Βόρεια Αμερική κυριάρχησε το μοντέλο του γενικευμένου κοινωνικού εγκλεισμού και ελέγχου και των αστυνομικών (και σε αρκετές περιπτώσεις στρατιωτικών) μέτρων, σε παγκόσμια κλίμακα υπήρξαν σημαντικές εξαιρέσεις, όπου δόθηκε ιδιαίτερο βάρος στις οδηγίες του Π.Ο.Υ., δηλαδή στην προληπτική υγειονομική προστασία των ηλικιωμένων και των ευπαθών ιατρικά ομάδων, στην μεγαλύτερη δυνατή καταγραφή-παρακολούθηση της εξάπλωσης του ιού στον πληθυσμό και στην οικονομική στήριξη των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που βρέθηκαν εκτός εργασίας λόγω του μερικού lock-down στις επιχειρήσεις. Προφανώς και αυτές οι εναλλακτικές στρατηγικές κάποιων κρατών, δεν εκκινούνται από «αγάπη» για τις ζωές των υπηκόων τους. Τα κράτη είναι απρόσωπα, δεν εμφορούνται από συναισθήματα, είναι μηχανισμοί που έχουν μόνο συμφέροντα προς εξασφάλιση. Ο κοινωνικός έλεγχος δεν επιτυγχάνεται αποκλειστικά με τον βούρδουλα. Ένα «καρότο», σε αρκετές περιπτώσεις μπορεί να φέρει το ίδιο αποτέλεσμα, χωρίς να δοκιμαστούν οι συνειδησιακές αντοχές των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και χωρίς να αναληφθεί το ρίσκο μιας ανεξέλεγκτης κοινωνικής έκρηξης. Ένα λαϊκό γνωμικό ισχυρίζεται ότι «χέρι που σε ταΐζει δεν το δαγκώνει».

Για παράδειγμα, το κράτος της Βενεζουέλας, βρισκόμενο σε μια παρατεταμένη κοινωνικοοικονομική και πολιτική κρίση, με σημαντική εσωτερική αμφισβήτηση του καθεστώτος και με ελάχιστες διακρατικές συμμαχίες στήριξής του, ειδικά στην «γειτονιά» του (Νότια Αμερική), θα ήταν παρακινδυνευμένο να επιλέξει τον απότομο δρόμο της γενικευμένης καταστολής. Πρόκρινε την πολιτική των γενναίων οικονομικών παροχών (επιδόματα, κρατική πληρωμή μισθών, πάγωμα ενοικίων κλπ) ως βασική στρατηγική κοινωνικής συναίνεσης. Επέλεξε να παίξει τον ρόλο του οικονομικού προστάτη των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Κάποια άλλα κράτη όπως για παράδειγμα η Νότια Κορέα, δεν εφάρμοσαν τον υποχρεωτικό κατ' οίκον εγκλεισμό στο σύνολο του κοινωνικού σώματος, αλλά πραγματοποιώντας συνεχή και μαζικά τεστ ελέγχου, ανιχνεύουν συστηματικά την γεωγραφική εξάπλωση της πανδημίας, φροντίζοντας παράλληλα να θέτουν σε καραντίνα τόσο τα διαγνωσμένα κρούσματα (είτε ασυμπτωματικά είτε με συμπτώματα), όσο κυρίως τις ευπαθείς ομάδες και τους/τις ηλικιωμένους/ες, ώστε να μειώσουν αισθητά τα ποσοστά νοσηλείας και θνησιμότητας στον γενικό πληθυσμό. Με αυτού του τύπου τις στρατηγικές, αυτά τα κράτη παρουσιάζονται και αναδεικνύονται στα μάτια των υπηκόων τους, ως η μοναδική και αναγκαία συνθήκη κοινωνικής οργάνωσης και προστασίας της ανθρώπινης ζωής, αποτρέποντας έτσι κάθε ουσιαστική αμφισβήτηση του πραγματικού τους ρόλου. Με αυτές τις «εναλλακτικές» μεθόδους αντιμετώπισης της πανδημίας, ενισχύουν την αφιέρωση-ανάθεση της ζωής των πολιτών τους στον κρατικό μηχανισμό.

Το ελληνικό κράτος μπροστά στους κινδύνους που ενέχει η πανδημία για τις ζωές των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων στην επικράτειά του, αντί να λάβει ένα σύνολο υγειονομικών μέτρων που θεωρούνται από τον Π.Ο.Υ. ως εντελώς απαραίτητα «όπλα» ενάντια στην εξάπλωση του ιού και τα οποία είχαν ήδη ληφθεί με σημαντική επιτυχία από άλλα κράτη του πλανήτη (Ιαπωνία, Ν. Κορέα, Σιγκαπούρη, Ισλανδία κλπ), αντί να φροντίσει έγκαιρα να προμηθευτεί και να διανείμει δωρεάν τα βασικά μέσα αυτοπροστασίας (μάσκες, γάντια, αντισηπτικά κλπ) σε όλο τον πληθυσμό εντός των συνόρων του, αντί να προβεί σε συστηματικές ιχνηλατήσεις της εξάπλωσης της νόσου, με δεκάδες χιλιάδες καθημερινά τεστ σε όλη την επικράτειά του και ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα, αντί να εφαρμόσει ένα ολοκληρωμένο υγειονομικό σχέδιο ιδιαίτερης προστασίας και προφύλαξης των ευπαθών ομάδων (ηλικιωμένοι/ες και άτομα με σοβαρά υποκείμενα νοσήματα), αντί να αποσυμφορήσει τις φυλακές και να απελευθερώσει το σύνολο των μεταναστών/στριών από τα άθλια στρατόπεδα συγκέντρωσης, μεταφέροντάς τους/τες σε δομές ανοιχτής φιλοξενίας σε όλη την χώρα (πχ στα δεκάδες ξενοδοχεία που έκλεισαν), αποφάσισε να αδράξει την ευκαιρία, να εκμεταλλευτεί δηλαδή τον φόβο του

θανάτου που είχε ήδη σπαρθεί σε ισχυρή δοσολογία μέσα στο κοινωνικό σώμα από τα ΜΜΕ, για να εξυπηρετήσει μια ανομολόγητη αλλά αρκετά εμφανή στρατηγική γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου, που υπέβασκε και έκανε σημαντικές «πειραματικές» εμφανίσεις εδώ και αρκετά χρόνια.

Το ελληνικό κράτος αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και ουσιαστικά να μεταλλαχτεί πολιτειακά σε ένα σύγχρονο φασιστικό καθεστώς, σαλπίζοντας εθνικιστικές κορώνες. Το τρίπτυχο σύνθημα της επτάχρονης (1967-1973) δικτατορίας «πατρίς - θρησκεία - οικογένεια», προπαγανδίζεται σε μοντέρνα πλέον συσκευασία και με ισχυρές δόσεις σε κάθε ευκαιρία, τόσο από τους επιτελάρχες του καθεστώτος όσο και από τα συστρατευμένα ΜΜΕ. Ένα σύγχρονο φασιστικό καθεστώς δεν εγκαθιδρύεται ακαριαία, με το κατέβασμα δηλαδή στρατού στους δρόμους, αλλά θεμελιώνεται σταδιακά μέρα με την μέρα, με την συστηματική εμπέδωση της ανοχής στο κοινωνικό σώμα όλο και περισσότερων απαγορεύσεων, με την βαθμιδωτή αύξηση των οικονομικών ποινών ακόμα και συλλήψεων σε όσους/ες παραβαίνουν τις κρατικές διαταγές, με τα καθημερινά τηλεοπτικά διαγγέλματα επιβολής μαζικού φόβου. Ένα σύγχρονο φασιστικό καθεστώς δεν καταλύει ανοιχτά τον αστικό κοινοβουλευτισμό, αλλά μέσω της ουσιαστικής κατάρνησης βασικών άρθρων του αστικού συντάγματος και με την συναίνεση του συνόλου των κομμάτων, διατηρεί το κοινοβουλευτικό του καμουφλάζ.

Το ελληνικό κράτος αφού εκ των πραγμάτων (λόγω συμμετοχής στην Ε.Ε.) ακολούθησε την κεντροευρωπαϊκή γραμμή και διέκοψε την λειτουργία βασικών κλάδων της οικονομίας του (τουρισμός, επισιτισμός, αερομεταφορές, λιανεμπόριο κλπ), κλάδων που απασχολούν πάνω από 1,5 εκατομμύριο εργαζόμενους, είτε εποχιακούς είτε ετήσιας απασχόλησης, τα πρώτα οικονομικά μέτρα που έλαβε ήταν προς όφελος του κεφαλαίου. Αρχίζει να μοιράζει μπόλικο ζεστό χρήμα σε πακέτα δεκάδων εκατομμυρίων, σε μικρά και μεγάλα αφεντικά, σε καναλάρχες, εφοπλιστές, ξενοδόχους κλπ. Οι εργαζόμενοι/ες που έχασαν την δουλειά τους πήραν το προσωρινό (μέχρι τέλη Απρίλη) «τυράκι» τους, υπό την μορφή ενός επιδόματος οριακής επιβίωσης, χαμηλότερου κι από τον βασικό μισθό. Κανονιστικές ρυθμίσεις για τα πάγια έξοδα (νοίκια, ασφαλιστικές εισφορές κλπ) των επιχειρήσεων εξαγγέλθηκαν, όμως τα πάγια έξοδα επιβίωσης των ανθρώπων της τάξης μας εξακολουθούν να υφίστανται ως υποχρεώσεις, χωρίς το κράτος να ασχολείται με το θέμα. Γιατί να ασχοληθεί άλλωστε; Βασικός κοινωνικός πυλώνας νομιμοποίησης του ελληνικού κράτους είναι τα κοινωνικά μεσοστρώματα της μικρής και μεσαίας επιχειρηματικότητας. Και δεδομένου ότι ζούμε σε μια χώρα με εκτεταμένη μικρομεσαία ιδιοκτησία (γης, σπιτιών-διαμερισμάτων προς ενοικίαση, μέσων παραγωγής), αν το ελληνικό κράτος έσπαγε τις συμμαχίες του με τα κοινωνικά μεσοστρώματα και με την ΕΚΚΛΗΣΙΑ Α.Ε. τότε θα μετατρέπονταν σε αυτόχειρα.

Το κρατικό χρήμα (δηλαδή οι δικοί μας φόροι) ρέει άφθονο κυρίως σε μεγάλα αλλά και σε μικρά αφεντικά, ενώ αντίθετα πέφτει με το σταγονόμετρο όσο κατεβαίνουμε τη σκάλα του κοινωνικού πλούτου. Αντίθετα από τον ιογενή μαζικό θάνατο, που δεν έχει ακόμα κάνει ισχυρή την παρουσία του στο νοτιότερο άκρο της βαλκανικής, ο ταξικός θάνατος έχει ήδη απλώσει τα μαύρα του φτερά πάνω από τα κεφάλια εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων της τάξης μας. Η δημόσια δήλωση του πρωθυπουργού του ελληνικού κράτους «θα μοιραστούμε τα βάρη της κρίσης, όπως το έχουμε κάνει μέχρι τώρα», την μοναδική μετάφραση που έχει είναι ότι το ελληνικό κράτος θα συνεχίσει την ταξική θανατοπολιτική του, με ακόμα πιο κυνικό τρόπο. Σχεδιάζει να χρεώσει την διακοπή της κερδοφορίας του κεφαλαίου στη βάση της κοινωνικής/ταξικής πυραμίδας. Κι αν η βάση διαφωνήσει, τα κρατικά τάγματα εφόδου (αστυνομία, μισθοφορικός στρατός) του σύγχρονου φασισμού, είναι πανέτοιμα για να επιβάλουν αυτόν τον κρατικό σχεδιασμό.

Το ελληνικό κράτος αποφάσισε να στρατιωτικοποιήσει το σύνολο της κοινωνίας, κηρύσσοντας έναν ανορθόδοξο «πόλεμο» απέναντι στην ασθένεια covid-19 και ορίζοντας ως «εχθρό του έθνους» έναν ιό ! Για την τρέχουσα πανδημία, αποφάσισε να πάρει, όχι βασικά υγειονομικά μέτρα προστασίας των ευπαθών ομάδων του πληθυσμού, αλλά γενικευμένα αστυνομικά μέτρα με απαγορεύσεις κυκλοφορίας και με υποχρεωτικό μαζικό εγκλεισμό στα σπίτια (για όσους/ες έχουν σπίτι), με συνεχείς εθνοπατριωτικές κορώνες χειραγώγησης και ξεφουσκώματος της διάχυτης κοινωνικής δυσαρέσκειας. Μέσω μιας πανάκριβης τηλεοπτικής διαφημιστικής

καμπάνιας, αφενός χρηματοδότησε πλουσιοπάροχα τα πιστά του ΜΜΕ, ώστε να λειτουργήσουν ακόμα πιο αποτελεσματικά και χωρίς παραφωνίες, ως ο νέος Γκέμπελς του σύγχρονου φασισμού, ενώ αφετέρου φρόντισε να μεταφέρει από νωρίς την ευθύνη για τον επερχόμενο μαζικό θάνατο και τις βαριές νοσηλείες χιλιάδων, στους ίδιους τους υπηκόους του. Σ' αυτή την νεογκεμπελίστικη εκστρατεία του, εκτός από το αγκιτατόρικο ιδεολόγημα περί «ατομικής ευθύνης», επιστρατεύτηκαν κάθε λογής fake news που αναπαράχθηκαν άμεσα και συντονισμένα από τους/τις καθεστωτικούς/ές δημοσιογράφους, τα γνωστά καλοταϊσμένα παπαγαλάκια των ΜΜΕ. Επενδύοντας επικοινωνιακά στον επί δεκαετίες καλλιεργημένο εθνικισμό-πατριωτισμό των πιστών του υπηκόων, φρόντισε από νωρίς να στρατιωτικοποιήσει αυτή την ιδιαίτερη υγειονομική συνθήκη της covid-19, αντιμετωπίζοντας μια κλασική πανδημία με όρους πολέμου.

Ένας πόλεμος όμως, χρειάζεται στρατιώτες. Και στρατιώτες βαφτιστήκαμε ακαριαία από τους επιτελάρχες του καθεστώτος, όλοι/ες εμείς. Άτυπα, επιστράτευσαν το σύνολο του πληθυσμού και τον βάφτισαν στρατιώτη, σε ένα «πόλεμο» με εχθρό έναν ... ιό ! Ένας πόλεμος όμως, χρειάζεται και όπλα. Τα όπλα των υπηκόων-στρατιωτών, είναι η τυφλή πίστη στις καθημερινές κρατικές αφηγήσεις, η ανάθεση των ζωών τους στους «ειδικούς» και η λατρευτική παρακολούθηση-υποταγή στα καθημερινά τηλεοπτικά δελτία εμπορίας του αρχέγονου ανθρώπινου φόβου απέναντι στον θάνατο. Ας μην ξεγελιόμαστε, ο ουσιαστικός εχθρός δεν είναι ο ιός. Εχθρός του κράτους είμαστε όλοι/ες εμείς που δεν συναινούμε στον ασφυκτικό κοινωνικό έλεγχο και στην στρατιωτικοποίησή μας. Εχθρός του κράτους είναι όλοι/ες αυτοί/ές που θα βρεθούν με διαλυμένες ζωές λόγω μαζικής ανεργίας, να αναζητούν την επιβίωση. Εχθρός του κράτους είναι το τμήμα εκείνο των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που περισσεύει μέσα στην νέα οικονομική συνθήκη που διαμορφώνεται για την «επόμενη μέρα». Είναι οι πολλές εκατοντάδες χιλιάδες που πετάχτηκαν εκτός παραγωγής, είναι ο κόσμος που αρνείται να καταπιεί και να αναπαράγει την εθνοπατριωτική κρατική ιδεολογία, είναι οι μετανάστες/στρίες, οι άστεγοι/ες και οι φυλακισμένοι/ες. Είναι το τμήμα εκείνο των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που βλέπει το κράτος ως δυνάστη του και όχι ως προστάτη του. Μακάρι να κάνουμε λάθος, αλλά το 2020 μοιάζει τόσο πολύ με το «1984» του Τζώρτζ Όργουελ.

«...Οι θάνατοι εν μέσω πανδημίας δεν είναι σημαντικοί στα κράτη. Η λήψη μέτρων πρόληψης για πληθυσμούς που έχουν νεκρούς είναι χάσιμο χρόνου και κεφαλαίου. Το κύριο πρόβλημα για κράτος και κεφάλαιο σήμερα είναι το ποιες θα είναι οι οικονομικές επιπτώσεις της επιδημίας και η αποφυγή της κοινωνικής επανάστασης. Τα μέτρα που λαμβάνονται βασίζονται ακριβώς σε αυτούς τους δύο άξονες: περιορισμοί μετακινήσεων, περιστολή κάθε δραστηριότητας, καταστολή της οργάνωσης, απαγορεύσεις κυκλοφορίας και έλεγχοι. Είναι ξεκάθαρο ότι με τα απολυταρχικά και στρατιωτικά μέτρα, οι πρώτοι τομείς τους οποίους στοχεύουν να ελέγξουν οι μηχανισμοί του κράτους είναι αυτοί που βρίσκονται ή που θα βρεθούν σε καθεστώς εξαιρέσεως, όπως οι μετανάστες/ρίες, οι γυναίκες, οι άνεργοι/ες, οι άστεγοι/ες...» (απόσπασμα από την [κοινή ανακοίνωση 11 αναρχικών οργανώσεων και ομοσπονδιών](#) από Βραζιλία, Ουρουγουάη, Αργεντινή, Χιλή, Κολομβία, Γαλλία, Καταλονία, Ιταλία, Τουρκία και Ελβετία.)

5. ΜΜΕ : ένας σύγχρονος Γκέμπελς που καθοδηγεί την τυφλή εμπιστοσύνη στο κράτος.

Η μακροχρόνια προπαγανδιστική προετοιμασία των υπηκόων του, δεν θα μπορούσε να στεφθεί με επιτυχία από το ελληνικό κράτος, χωρίς την αμέριστη και μεθοδική στήριξη των καθεστωτικών ΜΜΕ (τηλεοπτικά κανάλια, ραδιοφωνικοί σταθμοί, εφημερίδες, διαδικτυακοί ιστότοποι). Χωρίς την συστηματική πλύση εγκεφάλου από τα υποθηκευμένα στις τράπεζες ΜΜΕ, που έξω και ενάντια στους πολυδιαφημιζόμενους κανόνες της «ελεύθερης αγοράς», παραμένουν υπερχρεωμένα και αθάνατα σαν τα ζόμπι, δεν θα ήταν εφικτή η προέλαση και επιβολή του σύγχρονου φασισμού. Η καθημερινή αναπαραγωγή της εθνικιστικής-πατριωτικής ιδεολογίας, η συστηματική καλλιέργεια του ρατσισμού, η συντονισμένη χρήση ψευδών πληροφοριών για την αντιμετώπιση των κρατικών εχθρών, η εμφύτευση στα μυαλά των υπηκόων του της μιας και αληθινής αφήγησης των κρατικών μηχανισμών,

αποτελούν εδώ και πολλά χρόνια, τον κεντρικό πυρήνα της στρατηγικής αναβάθμισης του ελέγχου της κοινωνικής σκέψης. Η διάκριση πλέον του κάθε καθεστωτικού μέσου «ενημέρωσης και πληροφόρησης» στα μάτια και στ' αυτιά των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, γίνεται με βάση το ύφος αφήγησης και όχι το ουσιαστικό περιεχόμενο της πληροφόρησης που εκπέμπει. Μια κοινή στρατηγική διατρέχει το σύνολο των καθεστωτικών ΜΜΕ. Οι επιμέρους προμνημονιακές πολιτικές τους διαφοροποιήσεις έχουν αμβλυνθεί πλέον σε εξαιρετικό βαθμό, μέχρι το σημείο να είναι δυσδιάκριτες.

Μέσα σε μια συνθήκη που χαρακτηρίζεται τόσο από αναμενόμενους μαζικούς θανάτους λόγω πανδημίας, όσο και από την μαζική ανεργία που την συνοδεύει, η «κοινωνική ειρήνη» στην οποία αναφέρονται οι μηχανισμοί του κράτους, είτε με επιβολή μαζικής καταστολής είτε με χρήση μικροπαροχών (επιδόματα κλπ), είναι ιδιαίτερα εύθραυστη. Αναπόφευκτα ο μαζικός εγκλεισμός κατόπιν κρατικού διατάγματος, η στέρηση δηλαδή της ελευθερίας μετακίνησης, αλλά και η οικονομική απελπισία για την επόμενη μέρα, δημιουργούν ασφυκτικές οικονομικές και ψυχολογικές συνθήκες στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Από κράτος και ΜΜΕ διεξάγεται ένας λυσσαλέος επικοινωνιακός αγώνας μέσω μιας καθημερινής συστηματικής προπαγάνδας, ώστε η οργή και οι αμφιβολίες που αργά η γρήγορα θα αρχίσουν να ριζώνουν στις συνειδήσεις των σύγχρονων πληβείων, να μην στραφούν ενάντια σε αυτούς που έχουν την ευθύνη αυτής της ταξικής θανατοπολιτικής, δηλαδή απέναντι σε κράτος και αφεντικά. Σε μια προσπάθεια να μετριάσουν τις ψυχολογικές επιπτώσεις και να αποπροσανατολίσουν την συνείδηση, τα ΜΜΕ εξυμνούν τακτικά τις «θυσίες των ελλήνων», ντοπάροντας το κοινό τους με «εθνική υπερηφάνεια». Η επιβίωση της διαταξικής «εθνικής ενότητας» είναι επίδοκο στρατηγικής σημασίας για κράτος και κεφάλαιο. Ο εθνικισμός-πατριωτισμός αποτελεί θεμελιώδη πυλώνα διατήρησης του κρατικού καθεστώτος. Οι καταπιεζόμενοι/ες συνεχώς βομβαρδίζονται με την αφήγηση ότι έχουν κοινά συμφέροντα με τον επιχειρηματικό κόσμο, δηλαδή με τα αφεντικά τους, κι ότι το κράτος είναι ο απόλυτος και αδιαμφισβήτητος προστάτης των «εθνικών» αυτών συμφερόντων.

Εφαρμόζοντας την τακτική «καρότου και μαστιγίου», τα ΜΜΕ χρησιμοποιώντας κάθε είδους στημένα και αντιφατικά ρεπορτάζ, από τη μια προωθούν την εικόνα της απείθαρχης κοινωνικής μειοψηφίας που δρα αντικοινωνικά βάζοντας σε κίνδυνο τη «δημόσια υγεία» της κοινωνικής πλειοψηφίας, στοχεύοντας στην απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης για την εξελισσόμενη ταχύτατη επίθεση σε εργασιακά, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα. Από την άλλη, προπαγανδίζοντας την κρατική διαχείριση της πανδημίας ως «εθνική» επιτυχία σε παγκόσμιο επίπεδο, επιδιώκουν να θωρακίσουν την εμπιστοσύνη στους κρατικούς μηχανισμούς, ώστε να διατηρήσουν την «κοινωνική ειρήνη». Όμως η κοινωνική τους ειρήνη δεν είναι κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό από την άνευ όρων παράδοση στο κράτος, των ήδη κατακρεουργημένων εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων της βάσης, δεν είναι τίποτε περισσότερο από την σιωπή των καταπιεσμένων, την «σιωπή των αμνών» μπροστά στην επερχόμενη ταξική σφαγή.

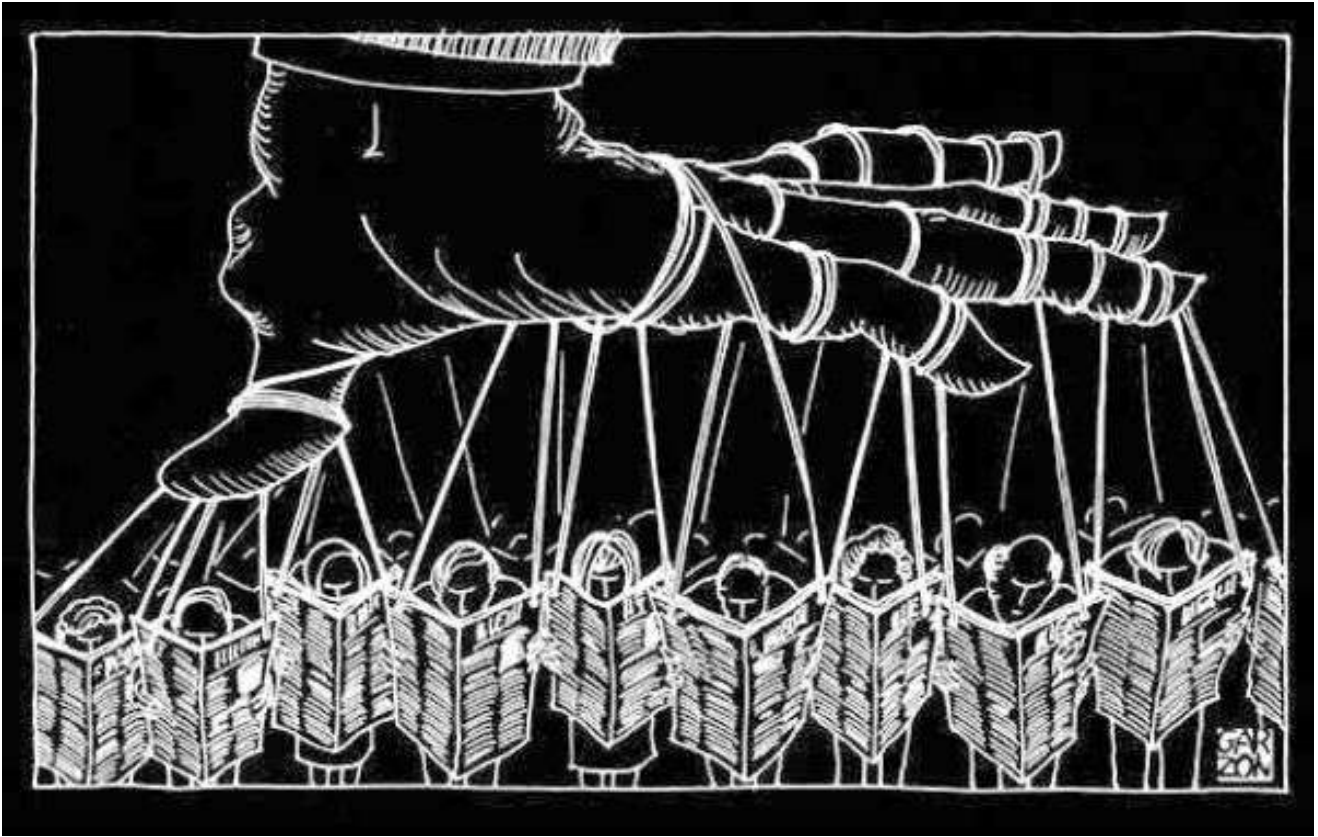
Το κύριο μέλημα της κυβέρνησης, είναι η επικοινωνιακή διαχείριση της πανδημίας. Τα υπερχρεωμένα καθεστωτικά μέσα προπαγάνδας (ΜΜΕ), δημιουργούν και την ανάλογη αφήγηση της πραγματικότητας που εξυπηρετεί τα επιχειρηματικά συμφέροντα στα οποία είναι συνδεδεμένα. Αυτού του είδους η «δημοσιογραφία» ήταν και θα είναι πυλώνας του καθεστώτος, όχι ως ελεγκτικός μηχανισμός της εξουσίας όπως αρέσκονται να προπαγανδίζουν, αλλά ως ένα ακόμα εργαλείο κοινωνικής πειθάρχησης στα χέρια του σύγχρονου φασισμού. Καθημερινά, κρατικός μηχανισμός και ΜΜΕ αλληλοσυγχαιρούνται σε ένα καλοστημένο τηλεοπτικό show χωρίς αντίλογο. Η αριθμολαγνεία με στατιστικά στοιχεία που περισσότερο δημιουργούν σύγχυση παρά περιγράφουν την εξέλιξη της πανδημίας, δημιουργεί μια πλασματική εικόνα της πραγματικότητας. Ταυτόχρονα, με αυτή την μέθοδο, επιδιώκουν και καταφέρνουν σε μεγάλο βαθμό να επιβάλλουν την ατζέντα του δημόσιου διαλόγου, που επικεντρώνεται σε δευτερεύοντα και τριτεύοντα θέματα αναφορικά με την πανδημία και όχι στις δεδομένες στρατηγικές επιλογές της ταξικής θανατοπολιτικής.

Το κράτος μόνιμης «έκτακτης ανάγκης» απαιτεί συστράτευση στα σχέδιά του. Και τα ΜΜΕ ως χρεωκοπημένες επιχειρήσεις, του την προσφέρουν. Σε αντάλλαγμα, η απόδοση στο κράτος προγενέστερων φόρων δεκάδων εκατομμυρίων μεταχρονολογούνται κάθε τόσο, αλλά και νέα «πακέτα» εκατομμυρίων κρατικής χρηματοδότησης εφευρίσκονται, για να ταΐσουν τον σύγχρονο Γκέμπελς (βλ. τηλεοπτική καμπάνια «μένουμε σπίτι»). Στον μεσοπόλεμο ο τότε πολιτικός φασισμός απαιτούσε ένα και μοναδικό κρατικό μέσο ενημέρωσης, απόλυτα ελεγχόμενο από το φασιστικό κόμμα. Στον σύγχρονο φασισμό που λειτουργεί με το προκάλυμμα του αστικού κοινοβουλευτισμού, τα ΜΜΕ είναι πολλά, τα περιτυλίγματα διαφορετικά, αλλά το περιεχόμενο της πληροφόρησης εξακολουθεί να είναι ένα. Ο σύγχρονος Γκέμπελς δεν χρειάζεται πλέον μια φωνή. Είναι πιο αποτελεσματικός όταν χρησιμοποιεί πολλές διαφορετικές φωνές, που θα μεταδίδουν όμως το ίδιο μήνυμα : «Το κράτος λέει πάντα την αλήθεια. Υπακούστε στο κράτος.» Κι όταν παρά την συγχωρδία, αποκαλύπτεται κάποια «μαύρη τρύπα» στην καθεστωτική αφήγηση, τότε δεν φταίει ο κρατικός μηχανισμός, αλλά κάποιο/α πρόσωπο/α. Τότε το κράτος αποποιείται των ευθυνών του ως μηχανισμός κοινωνικής οργάνωσης και επιβολής και ξαναεμφανίζεται η «ατομική ευθύνη». Τα πρόσωπα είναι αναλώσιμα μπροστά στον στρατηγικό στόχο.

Ήδη, από την κρατική προπαγάνδα που σχεδιασμένα παράγεται και διοχετεύεται σε τακτική βάση μέσα στο κοινωνικό σώμα από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, σε όλο και μεγαλύτερη πλέον δοσολογία, με την αгаστή συνεργασία «επιστημόνων» αχυρανθρώπων του συστήματος που αναζητούν μια κρατική χρηματοδότηση ή μια δημόσια θέση ικανοποίησης του υπερτροφικού ναρκισσισμού τους, επαναλαμβάνεται συστηματικά ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος η covid-19 να μπορεί να εξαπλωθεί ξανά με τον ίδιο ισχυρό ρυθμό, εάν τα αστυνομικά μέτρα γενικευμένης κοινωνικής καραντίνας χαλαρώσουν. Με λίγα λόγια, από τώρα καταγράφεται και εμπεδώνεται στις συνειδήσεις, η κανονικοποίηση αυτής της κηρυχθείσας κατάστασης μόνιμης «έκτακτης ανάγκης» και του καθεστώτος γενικευμένης εξαίρεσης που έχει επιβληθεί. Η κρατική προπαγάνδα σαφέστατα διακηρύττει από τώρα, ότι ο σύγχρονος φασισμός δεν είναι μια παροδική συνθήκη. Ήρθε για να μείνει. Θα αποτελεί πλέον την νέα «κανονικότητα» στις ζωές των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Συστηματική προώθηση της ρατσιστικής κρατικής προπαγάνδας μέσω ΜΜΕ αυτή την περίοδο, αποτελεί η έμμεση αλλά σαφής απονομή ευθύνης για την διασπορά του ιού, είτε σε μετανάστες/στρίες, είτε σε ρομά/μνί, μέσω εκτεταμένων ρεπορτάζ και τηλεοπτικών show στις περιπτώσεις που κάποιοι/ες φορείς εντοπίστηκαν από τον Ε.Ο.Δ.Υ. στις αντίστοιχες κοινωνικές ομάδες. Ενώ αντίστοιχα υπήρξε σχεδόν ολοκληρωτική συγκάλυψη της κύριας πηγής μεταφοράς του ιού από την βόρεια Ιταλία στα τέλη Φλεβάρη, όταν κάποιες κυρίες εφοπλιστών πήγαν ανέμελα να παρακολουθήσουν επιδείξεις μόδας εν μέσω εξαπλώσης του ιού και κάποιοι γουνέμποροι από την Καστοριά συμμετείχαν επίσης στην ίδια περιοχή, σε διεθνή έκθεση προώθησης των πολυτελών εμπορευμάτων τους. Απόλυτη σιωπή για τα συγκεκριμένα πρόσωπα από τα ΜΜΕ, των οποίων τα «ρεπορτάζ» αρκέστηκαν σε αόριστες και μη προσωποποιημένες αφηγήσεις. Τις ίδιες περίπου μέρες, δύο γκρουπ γόνων της αστικής τάξης και των κοινωνικών μεσοστρωμάτων, μετέφεραν επίσης τον ιό από Αγγλία και Ιταλία, μέσω των εκδρομών με τα κολέγια τους σ' αυτά τα κράτη. Ούτε σ' αυτή την περίπτωση ξεσηκώθηκε κάποια «κοινωνική κατακραυγή» και οποιουδήποτε τύπου στιγματισμός από τα ΜΜΕ. Σχεδόν ταυτόχρονα, ένα εκδρομικό γκρουπ θρησκόληπτων από τον Πύργο με επικεφαλής έναν παπά, έχοντας φιλήσει εικόνες και τάφους στην Ιερουσαλήμ,

επέστρεψε στα «πάτρια εδάφη» μεταφέροντας και τον ιό. Κανένας στιγματισμός και πάλι στα «ρεπορτάζ». Τα άτομα που είχαν μολυνθεί σε όλες αυτές τις περιπτώσεις μπήκαν διακριτικά σε καραντίνα, χωρίς να γίνουν ρεκλάμα στα δελτία ειδήσεων, και χωρίς χαρακτηρισμούς «ανευθυνότητας».

Οι κοινότητες ρομά/μνί όμως, στιγματίστηκαν με συνεχείς τηλεοπτικές συνδέσεις και σχόλια περί κοινωνικής ανευθυνότητάς τους, από τον δημοσιογραφικό συρφετό των τηλεοπτικών καναλιών, όταν παρουσιάστηκαν κρούσματα σε κάποιες κοινότητές τους. Ο Ε.Ο.Δ.Υ. έσπευσε με τυμπανοκρουσίες και με συνοδεία τηλεοπτικής κάλυψης, να κάνει τεστ σε όλους τους οικισμούς ρομά/μνί και να τους θέσει άμεσα σε καραντίνα, όπως αντίστοιχα έπραξε και με τον πομάκικο πληθυσμό στην Θράκη, αλλά δεν είχε σπεύσει να πράξει κάτι αντίστοιχο σε όλο τον Πύργο ή σε όλα τα βόρεια προάστια της Αθήνας, για τα αντίστοιχα μαζικά περιστατικά που προαναφέρθηκαν. Τελευταίο και πιο κραυγαλέο περιστατικό στοχευμένης ρατσιστικής προπαγάνδας από τα ΜΜΕ, ήταν ο στιγματισμός των μεταναστών/στριών στο Κρανίδι, όταν εντοπίστηκαν κρούσματα στην εκεί ανοιχτή δομή, που απ' ότι αποδείχτηκε, το «τοπικό κρούσμα 0» της μετάδοσης του ιού ήταν ένα πλούσιο ζευγάρι ελληνοαμερικάνων, που απλά χρησιμοποίησε ως καθαρίστρια στην βίλα τους, την ίδια γυναίκα που εργαζόταν ως καθαρίστρια και στο ξενοδοχείο που λειτουργεί ως δομή φιλοξενίας των μεταναστών/στριών, μεταφέροντάς τους έτσι την ασθένεια. Το ποια ήταν η πηγή της μόλυνσης θάφτηκε με επιμέλεια, ώστε να προωθηθεί και αναπαραχθεί ανεμπόδιστα μέσω τηλεοπτικών συνδέσεων και εικόνων από την δομή, όλος ο ρατσιστικός οχετός του εθνοπατριωτικού ζόφου. Για το κράτος και τα ΜΜΕ, η «διακριτικότητα» όπως και το λεγόμενο ιατρικό απόρρητο, αφορούν αποκλειστικά τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα και την πιστή πελατεία της ΕΚΚΛΗΣΙΑ Α.Ε.

Μέσα σ' αυτή την περίοδο της μαζικής καλλιέργειας του φόβου από κράτος και ΜΜΕ, το ελληνικό υπουργείο πολέμου βρήκε την ευκαιρία και διένειμε «non paper» στα ΜΜΕ, το οποίο αναπαράχθηκε με βουλιμία ως πραγματική είδηση χωρίς οποιαδήποτε προσπάθεια διασταύρωσης. Η χωρίς ανάληψη ευθύνης «είδηση» που προώθησε σκόπιμα το ελληνικό κράτος, ανέφερε ότι το τουρκικό κράτος ξεδιάλεγε μετανάστες/στρίες που είχαν ήδη μολυνθεί από τον ιό, από τα δικά του στρατόπεδα συγκέντρωσης, και σχεδίαζε να τους/τις στείλει με βάρκες στα νησιά του βορειοανατολικού αιγαίου, προκειμένου να μολύνουν τον ελληνικό πληθυσμό ! Στρατιωτικοί ακόλουθοι ξένων πρεσβειών που παρακολουθούν στενά τις εξελίξεις στην περιοχή, καθώς και διπλωμάτες, έσπευσαν να εκφράσουν τις σοβαρές τους αμφιβολίες για το περιεχόμενο αυτού του ατεκμηρίωτου «non

paper», δεδομένου ότι το τουρκικό κράτος εκείνο το διάστημα, ακολουθώντας την ίδια τακτική με το ελληνικό, δεν έκανε τεστ ιχνηλάτισης της εξάπλωσης του ιού. Οι δηλώσεις αυτών των διπλωματών, που αμφισβητούσαν έντονα και τεκμηριωμένα αυτή την εθνικιστική και ρατσιστική προπαγάνδα εκ μέρους του ελληνικού κράτους, θάφτηκαν με μεγάλη επιμέλεια από τα ΜΜΕ. Όπως προαναφέραμε, ο σύγχρονος Γκέμπελς προστάζει : «Το κράτος λέει πάντα την αλήθεια. Υπακούστε στο κράτος.»

6. Εγκλεισμός : ο καλύτερος σύμμαχος της πατριαρχίας.

Την ώρα που το κράτος εμπεδώνει στον πληθυσμό την καταστολή και τον μαζικό κοινωνικό έλεγχο, την πειθάρχηση και την τυφλή υποταγή στις εντολές του, παροτρύνοντάς μας να μένουμε σπίτι, για όσο κόσμο έχει, το σπίτι δεν αποτελεί ασφαλές μέρος για όλους τους ανθρώπους. Οι επιθέσεις έμφυλης βίας πολλαπλασιάζονται και ταυτόχρονα συγκαλύπτονται και αποσιωπούνται. Τα περιστατικά καταγράφονται ως στατιστικά, ως απρόσωπες περιπτώσεις και αναφέρονται ως τα αποτελέσματα του εκνευρισμού που προκαλεί ο εγκλεισμός. Έτσι αποκρύπτεται η πραγματική αιτία, δηλαδή η πατριαρχία. Η πατριαρχία ως διαχρονικό εργαλείο ελέγχου, πειθάρχησης και τιμωρίας κάθε παρέκκλισης από τα κυρίαρχα πρότυπα φύλου, αυτή την περίοδο έχει βρει το κατάλληλο έδαφος, με τις ευλογίες του κράτους, να αναπαράγεται και να απλώνει το ζόφο της, σαν ιός, μέσα στην «άνεση» και τη «θαλπωρή» του σπιτιού, της οικογένειας. Η αποσιώπηση των δεκάδων καθημερινών σεξιστικών επιθέσεων εντός σπιτιού, η αναπαραγωγή τους με αφηρημένες αναφορές και ποσοστά, σκοπό έχουν να δώσουν στην έμφυλη βία μια άλλη διάσταση από την πραγματική της υπόσταση, ως κάτι που δεν αφορά το κοινωνικό σύνολο ή ως «παράπλευρες απώλειες» ή ως αφορμή για να γελάνε οι ίδιες τηλεπερσόνες που σερβίρουν καθημερινά στις οθόνες τρομοϋστερία.

Αυτή την περίοδο σε καθεστώς εξαίρεσης μπαίνει κάθε μία που θα διανοηθεί να καταγγείλει τον κακοποιητή. Είτε με χλευασμό από τα κανάλια, είτε με απαξίωση από τους κρατικούς μηχανισμούς, είτε με την παρότρυνση να «κάνει υπομονή» για όσο διαρκέσει η καραντίνα. Η άρνηση αστυνομικών να ανταποκριθούν σε πρόσφατη καταγγελία ενδοοικογενειακής έμφυλης βίας, είναι ένα από τα δεκάδες περιστατικά που θάφτηκαν κάτω από τις αγορεύσεις της κρατικής προπαγάνδας γύρω από τον ιό. Οι γυναίκες που φτάνουν σακατεμένες στα επείγοντα των νοσοκομείων αλλά αναγκάζονται να επιστρέψουν στο σπίτι, δηλαδή στους κακοποιητές τους, περνάνε στα «αζήτητα» της επικαιρότητας. Τον τελευταίο μήνα έχουμε παρακολουθήσει την αύξηση της προβολής σεξιστικών στερεοτύπων σε διαφημίσεις (πχ. «γίνε όμορφη για τον κούριερ»), καθώς οι εταιρείες εκμεταλλεύονται την συνθήκη της πανδημίας όπου η κοινή γνώμη είναι στραμμένη σε αυτήν, προκειμένου να περάσουν ανενόχλητα την πατριαρχική τους ρητορική. Βλέπουμε τηλεοπτικά πάνελ σε «σοκ» να «ανακαλύπτουν» με «θλίψη» πως υπάρχει ενδοοικογενειακή βία – λες και ως τώρα δεν έχουν καταγραφεί χιλιάδες περιπτώσεις σεξιστικών επιθέσεων και γυναικοκτονιών στον ελλαδικό χώρο. Και ακριβώς επειδή στην συνθήκη υποχρεωτικού εγκλεισμού, κάθε θύτης έχει την άνεση να κακοποιήσει και τα περιστατικά έχουν αυξηθεί, πρόσφατα είδαμε τον πρωθυπουργό, την πρόεδρο της δημοκρατίας αλλά και τον χριστιανορθόδοξο επιδημιολόγο, να δηλώνουν σε ένα επικοινωνιακό παιχνίδι προβολής μιας δήθεν ευαισθητοποίησής τους, πως «τέτοια περιστατικά είναι अपараδεκτα» (σε μια χώρα όπου ο εθνοπατριωτισμός, η θρησκεία και η οικογενειολατρεία πάνε χέρι χέρι με την πατριαρχία εδώ και αιώνες).

Αντίστοιχα, όσο συγκαλύπτονται τα περιστατικά έμφυλης βίας εναντίον γυναικών, ακόμη περισσότερο συγκαλύπτεται, σχεδόν έχει περάσει στην σφαίρα της ανυπαρξίας, η ομοφοβία, η τρανσφοβία, η κακοποίηση (ψυχολογική, σωματική, σεξουαλική) που βιώνουν queer άτομα που αναγκαστικά περνούν τον εγκλεισμό μέσα σε πατριαρχικές οικογένειες. Γι αυτά τα άτομα το κράτος έχει φροντίσει και πριν την πανδημία να τα περάσει σε καθεστώς εξαίρεσης και να καθιστά αόρατα τα ίδια ως ανθρώπους, πόσο μάλλον τις καταστάσεις έμφυλης βίας που αντιμετωπίζουν σε καθημερινό επίπεδο. Συνεπώς η πατριαρχική βία πίσω από τις κλειστές πόρτες δεν τιμωρεί μόνο συζύγους, μητέρες, νοικοκυρές, αλλά κάθε άτομο που ξεφεύγει της πατριαρχικής «κανονικότητας». Ο εγκλεισμός δεν κάνει πιο οξύθυμο ένα κακοποιητή, ούτε τον οδηγεί στη γυναικοκτονία,

όπως πρόσφατα είδαμε να σερβίρονται αντίστοιχα περιστατικά (πριν την πανδημία «αιτίες» βαφτίζονταν το «πάθος», η ζήλεια, η «κακιά στιγμή» κ.α.). Ο εγκλεισμός δεν οπλίζει το χέρι του θύτη. Του δίνει όμως περισσότερο χρόνο και άνεση να κακοποιεί. Το χέρι του οπλίζει η πατριαρχία. Το «μένουμε σπίτι» είναι η παιδική χαρά της πατριαρχικής βίας. Ο κάθε σεξιστής μπορεί να μαυρίζει μάτια σε σύζυγο και παιδιά, να βιάζει, να ασκεί βία καθημερινά όλο το 24ωρο, γνωρίζοντας πως το κράτος του δίνει όλες τις ευκαιρίες για να το κάνει.

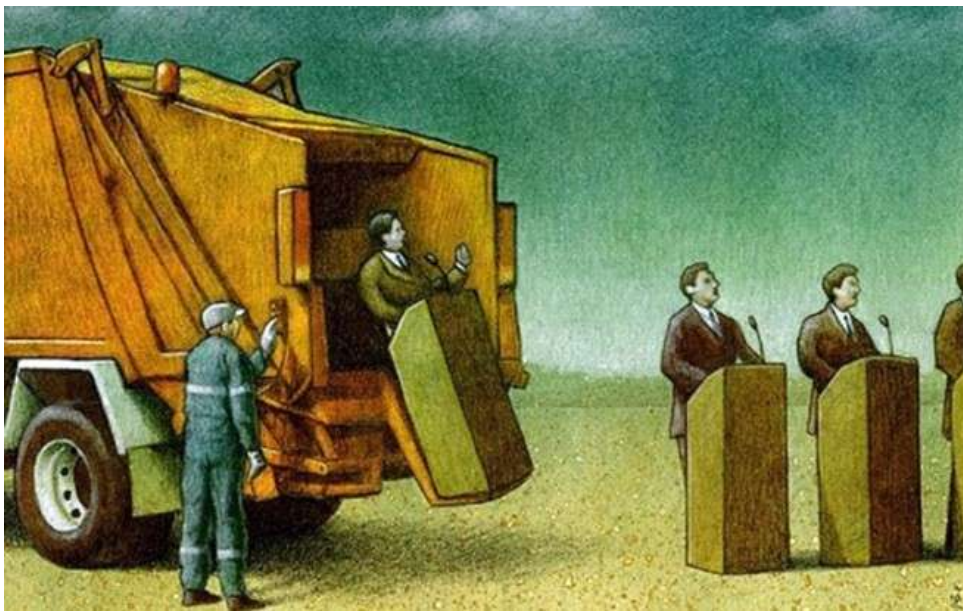
Η πατριαρχία δεν είναι αρρώστια που θα θεραπευτεί με ενέσεις. Οι εκκλήσεις προς το κράτος για περισσότερους ξενώνες φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών, δεν εξαλείφουν την πατριαρχία. Είναι προσωρινές λύσεις που δεν εξασφαλίζουν μακροπρόθεσμα την προστασία γυναικών και παιδιών από τους θύτες, πόσο μάλλον δεν εξασφαλίζουν την οικονομική δυνατότητα σε μια γυναίκα ώστε να μπορεί να ξεφύγει από το βίαιο περιβάλλον της «συζυγικής εστίας». Αντίστοιχα αυτή την περίοδο, μια γυναίκα ακόμη κι αν καταγγείλει τον κακοποιητή, δεν έχει πλέον την δυνατότητα να εξασφαλίσει περιοριστικά μέτρα εναντίον του, που θα της δώσουν μια έστω και τυπική αίσθηση ασφάλειας, καθώς τα δικαστήρια είναι

κλειστά, κάτι που σημαίνει πως ένας εισαγγελέας θα εξετάσει την υπόθεση, μετά την λήξη της καραντίνας. Η πατριαρχία είναι μια προκαπιταλιστική εξουσιαστική κοινωνική δόμηση. Το κράτος έχει συμφέρον από την διαιώνιση της πατριαρχίας και δεν επιθυμεί την εξάλειψή της. Συμφέρον του κράτους είναι να αναπαράγεται και να μας πνίγει από τη γέννηση ως το θάνατο. Κανένα αστικό και μη δικαστήριο δεν θα καταδικάσει την έμφυλη βία, εκτός αν ο θύτης εμπίπτει σε καθεστώς εξαίρεσης (δηλαδή αν ο θύτης είναι μετανάστης, ρομά, γκέι, οροθετικός). Κανένα κράτος, είτε με γυναίκες σε θέσεις εξουσίας και νόμους πιο «αυστηρούς» για κακοποιητές, είτε χωρίς, δεν έχει συμφέρον να καταπολεμήσει την πατριαρχία. Κανένα κράτος, οποιουδήποτε πολιτεύματος και οικονομικού συστήματος, δεν πρόκειται να μας ζυγίσει ποτέ ως κάτι περισσότερο από μηχανές αναπαραγωγής του «έθνους» και εργαλεία παραγωγής κέρδους για τ' αφεντικά. Το να ζητάς από ένα κράτος να γίνει «καλύτερο», πιο «συμπεριληπτικό» σε θέματα φύλου, φυλής και τάξης, είναι σαν να ζητάς από τον εκτελεστή σου να είναι πιο ευγενικός. Ο θάνατος και στις δύο περιπτώσεις είναι δεδομένος.

Στον πόλεμο ενάντια στην πατριαρχία, αυτό που οφείλουμε να κάνουμε σε αυτή την περίοδο, είναι αυτό που κάναμε πάντα: να μην αφήνουμε κανένα άτομο μόνο του στο ζόφο της. Αυτό που προτάσσουμε είναι η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια. Είναι οι θύτες αυτοί που πρέπει να διώχνουμε από το σπίτι, από τις γειτονιές μας και από τις κοινότητές μας. Είναι οι επιζώσες έμφυλης βίας που πρέπει να στηρίζουμε και να υφαίνουμε γύρω τους και μαζί τους ένα δίκτυο συλλογικής αυτοάμυνας και ενδυνάμωσης.

7. Αστική δημοκρατία και κόμματα μπροστά στον σύγχρονο φασισμό.

Η αστική δημοκρατία, με την πολιτική συναίνεση όλων των κομμάτων που συμμετέχουν στο εκλογικό της παζάρι, έχει ήδη μεταλλαχτεί σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς μόνιμης «έκτακτης ανάγκης». Τον ρόλο των φασιστικών ταγμάτων εφόδου του μεσοπολέμου, τον έχουν αναλάβει με εξαιρετική επιτυχία στη σημερινή εποχή, τα εκπαιδευμένα και πάνοπλα σύγχρονα κρατικά τάγματα εφόδου (ΥΜΕΤ, ΥΑΤ, ΔΙΑΣ, ΟΠΚΕ, ΔΑΕΕΒ, ΕΚΑΜ κλπ) καθώς επίσης και ο μισθοφορικός στρατός. Η ευρύτατη ανοχή και σε αρκετές περιπτώσεις συναίνεση, που παρείχε στις φασιστικές επιλογές του καθεστώτος, ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, αποτέλεσε τον καταλυτικό παράγοντα για την σημερινή επικράτηση του σύγχρονου φασισμού. Η προπαγάνδισι-αναπαραγωγή του διαταξικού ιδεολογήματος του εθνικισμού-πατριωτισμού, της πολιτικής αυτής θρησκείας του σύγχρονου έθνους-κράτους, ιδιαίτερα από το 2010 και μετά, από κάθε πολιτικής απόχρωσης κόμματα και οργανώσεις, είτε με παραδοσιακή ακροδεξιά είτε με αριστερή-«προοδευτική» συσκευασία, και η ευρεία διασπορά και υιοθέτησή του από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα του ελλαδικού κοινωνικού σχηματισμού, αποτέλεσε τον κρίσιμο νομιμοποιητικό παράγοντα στην πολιτειακή αυτή στροφή του καθεστώτος μέσα στην παρούσα συγκυρία. Τα εθνοπατριωτικά συλλαλητήρια που διοργανώνονταν τα προηγούμενα χρόνια από κρατικές, παρακρατικές και εκκλησιαστικές οργανώσεις και φορείς και τα οποία αντιμετωπίζονταν με πολιτική σιωπή ή/και σεβασμό από τα κόμματα της αριστεράς του κεφαλαίου, απ' ότι φαίνεται είχαν έναν σταθερό μακροπρόθεσμο στόχο και δεν λειτουργούσαν μόνο συγκυριακά, ως δηλαδή άμεσος μοχλός πίεσης πάνω στο ζήτημα της ονοματολογίας του γειτονικού κράτους της Βόρειας Μακεδονίας. Οι ασκήσεις «εθνικής ενότητας» και η συστράτευση όλων σχεδόν των πολιτικών κομμάτων σ' αυτά τα εθνοπατριωτικά κελεύσματα, μάλλον δεν είχαν μόνο βραχυπρόθεσμο χρονοδιάγραμμα εξαργύρωσης, αλλά και ένα μακροπρόθεσμο και ανομολόγητο στρατηγικό στόχο.

Όταν πρωτοξεκίνησε η επιδημία covid-19 στην πόλη Ουχάν της Κίνας τον Δεκέμβρη του 2019 και παρά τα ανησυχητικά σημάδια ραγδαίας εξάπλωσής της στον εκεί πληθυσμό, παρά τις αρχικές παροτρύνσεις του Π.Ο.Υ. να ληφθούν άμεσα υγειονομικά μέτρα λόγω της ισχυρής μεταδοτικότητας του ιού και της αυξημένης θνησιμότητας από την προσβολή του, το ελληνικό κράτος δήλωνε τότε μέσω των υπουργών του ότι είναι «οχυρωμένο» κι ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας στους υπηκόους του. Κανένα κόμμα της ελληνικής αστικής δημοκρατίας, είτε κοινοβουλευτικό είτε εξωκοινοβουλευτικό, δεν αμφισβήτησε έμπρακτα αυτήν την προσχεδιασμένη θανατοπολιτική, αυτή την νέα ευγονική του επελαύνοντα σύγχρονου φασισμού. Ο σύγχρονος φασισμός εγκαθιδρύθηκε με την σιωπηρή συναίνεση του συνόλου των κομμάτων, αριστερών κεντρώων και δεξιών, παρά τις επιμέρους και δευτερεύουσας πολιτικής σημασίας διαφοροποιήσεις που εκφράζονταν σε χαμηλούς τόνους, προκειμένου να διατηρήσουν την επιρροή τους στην εκλογική τους πελατεία. Η κεντρική

χρηματοδότηση των κομμάτων που συμμετέχουν στο εκλογικό παζάρι, αποτελούσε και αποτελεί βασικό παράγοντα άμβλυνσης των όποιων διαθέσεων για δομική κριτική και αντιπαράθεση στις εμφανείς και αφανείς στρατηγικές επιλογές του κρατικού μηχανισμού. Στις 24 Μάρτη, μία μόλις μέρα μετά την ουσιαστική πολιτειακή μεταβολή του ελληνικού κράτους σε καθεστώς σύγχρονου φασισμού, πακτωλός εκατομμυρίων διοχετεύτηκε από τα κρατικά ταμεία σε κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά κόμματα⁽⁵⁾. Η χρονική αυτή σύμπτωση απλά βγάζει μάτια και δικαιώνει το λαϊκό γνώμη που ισχυρίζεται ότι «χέρι που σε ταΐζει δεν το δαγκώνεις». Το αστικό κοινοβούλιο και τα κόμματα που λειτουργούν μέσα στο εκλογικό του παζάρι, είτε κοινοβουλευτικά είτε εξωκοινοβουλευτικά, δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια φιλελεύθερη γαρνιτούρα χωρίς οποιαδήποτε ουσιαστική συμμετοχή ή επιρροή στη λήψη των βασικών αποφάσεων πολιτειακής λειτουργίας του καθεστώτος. Αποτελούν ένα κρατικό χρηματοδοτούμενο προκάλυμμα, ένα έμμισθο άλλοθι αστικού φιλελευθερισμού, προκειμένου να νομιμοποιείται ηθικά, πολιτικά και κοινωνικά, η επέλαση και εγκαθίδρυση του σύγχρονου φασισμού.

Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη η καθολική συναίνεση που λαμβάνει το νέο καθεστώς, από το σύνολο των κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων, συμπεριλαμβανομένης και της αριστεράς. Έχουν να πουν τόσα πολλά για επιμέρους οικονομικές και κοινωνικές εκφάνσεις του καθεστώτος, αλλά για τον πυρήνα του ζητήματος, για την ουσιαστική δηλαδή πολιτειακή μετάλλαξη του ελληνικού κράτους, επικρατεί απόλυτη σιωπή. Η «σιωπή των αμνών»... Ίσως να ισχύει η λαϊκή ρήση «με μπουκωμένο στόμα δεν μιλάμε».

Αυτή την περίοδο η αριστερά, είτε κοινοβουλευτική είτε εξωκοινοβουλευτική, έχει βρει την ευκαιρία να εκμεταλλευτεί την ταξική αγωνία χιλιάδων εργαζομένων προκειμένου να εκταμιεύσει ψήφους στις επόμενες εκλογές. Με την γνωστή λαϊκίστική δήθεν ταξική της ευαισθησία, αναλαμβάνει ως αυτόκλητος σωτήρας να προβάλλει επικοινωνιακά μέσω ανακοινώσεων, τα προβλήματα (μειώσεις μισθών, απολύσεις, αναστολή εργασίας, εξαντλητικά ωράρια, έκθεση σε επικίνδυνες για την υγεία συνθήκες, έλλειψη σε μέσα αυτοπροστασίας κ.α.) που αντιμετωπίζουν εργαζόμενοι/ες σε διάφορους κλάδους με αφορμή την πανδημία. Ασκεί κριτική στην σημερινή κυβέρνηση ως προς την διαχείριση της παρούσας συγκυρίας, υπονοώντας πως αν αναλάβει η ίδια την κυβερνητική εξουσία θα εφαρμόσει μέτρα πιο «λαϊκά», φιλεργατικά, πιο «σωστά». Αυτή την περίοδο η αριστερά, ξαναεμπορεύεται τις ελπίδες των εργαζομένων ενώ ταυτόχρονα κλείνει πονηρά το μάτι τόσο στα αφεντικά και στα κοινωνικά μεσοστρώματα, όσο και στο σύνολο του εθνοπατριωτικού κορμού, αναφερόμενη συχνά σε «εθνικά» ζητήματα, στην διαταξική «εθνική ενότητα» αλλά και στην προστασία και ανάπτυξη της «εθνικής» οικονομίας. Γνωρίζουμε από το πρόσφατο τουλάχιστον παρελθόν πως είτε δεξιά είτε αριστερά, μια κυβέρνηση ως πρώτο της μέλημα έχει την διασφάλιση της αδιάλειπτης λειτουργίας του κράτους. *«Ένα κράτος, εξ ορισμού, δε μπορεί να έχει καμία ηθική. Το περισσότερο που μπορεί να έχει ένα κράτος είναι μια αστυνομία»* (Albert Camus)

8. Εργασιακοί χώροι : οι σύγχρονες γαλέρες των μισθωτών σκλάβων.

Η υποτίμηση της εργασίας είναι μια διαχρονική απαίτηση του κεφαλαίου και συντελείται σταδιακά χωρίς ποτέ να παύει να αποτελεί επίδικό. Ενδεικτικά η μερική και προσωρινή απασχόληση στον ελλαδικό χώρο από το 2002 έως το 2018 αυξάνεται σταθερά⁽⁶⁾. Το μισθολογικό κόστος ανά ώρα εργασίας για τα αφεντικά παρουσιάζει συνεχή μείωση από το 2004 έως το 2017. Η περίοδος που διανύουμε είναι μια εξαιρετική συνθήκη για το κεφάλαιο, για να αυξήσει ραγδαία την ένταση της εργασίας, να μειωθούν τα κόστη για τα μέσα προστασίας των εργαζομένων και να δημιουργηθούν ακόμα πιο επισφαλείς συνθήκες για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα με παγίωση της εκ περιτροπής απασχόλησης σε ένα μεγάλο ποσοστό εργαζομένων. Παράλληλα, το κράτος ενισχύει

⁽⁵⁾ <https://www.lawspot.gr/nomika-nea/kratiki-hrimatodotisi-politikon-kommaton-gia-2020-ti-provlepei-i-apofasi>

⁽⁶⁾ https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Employment_statistics/el#CE.95.CF.80.CE.B9.CF.83.CF.86.CE.B1.CE.BB.CE.AE.CF.82.CE.B1.CF.80.CE.B1.CF.83.CF.87.CF.8C.CE.BB.CE.B7.CF.83.CE.B7

το καθεστώς τρόμου στους χώρους δουλειάς. Δίνει την δυνατότητα στ' αφεντικά να αλλάζουν συμβάσεις εργασίας και επιπλέον να μην έχουν την υποχρέωση να προσλάβουν τους/τις ίδιους/ες εργαζόμενους/ες, με τις ίδιες συμβάσεις που είχαν πριν. Η εκ περιτροπής εργασία στην ουσία επιβάλλεται χωρίς την έστω και τυπική συναίνεση των εργαζομένων. Το κράτος απαγορεύει οποιαδήποτε οργανωμένη αντίδραση, με το μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης των απεργών.

Μέσα σε ελάχιστες μέρες, με συνεχή κρατικά διατάγματα, αποδομήθηκε κυριολεκτικά η ζωή 1,7 εκατομμυρίων εργαζομένων που πέρασαν με ακαριαίο τρόπο στην ανεργία, στην «αναστολή» και στην «εκ περιτροπής» εργασία. Πρόκειται για εργαζόμενους/ες κυρίως στους κλάδους τουρισμού, επισιτισμού, εμπορίου λιανικής (ένδυση, υπόδηση, υπηρεσίες κλπ). Αυτός ο τεράστιος για τα ελληνικά δεδομένα όγκος των 1.700.000 (πρώην) εργαζομένων, ήρθε να προστεθεί στο πλήθος των εκατοντάδων χιλιάδων της προ πανδημίας ανεργίας και της αδήλωτης/«μαύρης» εργασίας. Με λίγα λόγια συντελέστηκε ένα γιγαντιαίο οικονομικό κραχ στα εισοδήματα και στο

βιοτικό επίπεδο των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων του ελληνικού χώρου, καλυμμένο (μέχρι τέλη Απρίλη προς το παρόν) με ένα κρατικό επίδομα οριακής και προσωρινής επιβίωσης, την ίδια ώρα που τα κρατικά ταμεία άνοιξαν με εγκαρδιότητα όλες τους τις πόρτες για να «αποζημιώσουν», τόσο τα μεγάλα και μικρά αφεντικά, όσο και τα ΜΜΕ που «έβαλαν πλάτη» στην επικοινωνιακή προώθηση και εκλογίκευση αυτής της ταξικής θανατοπολιτικής. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη οι εργαζόμενοι/ες σε επισφαλείς συνθήκες εργασίας (πρεκαριάτο), δουλεύουν σε εξαντλητικά ωράρια, χωρίς επαρκή μέσα αυτοπροστασίας έναντι του ιού, ενώ τα αφεντικά τους που δραστηριοποιούνται στους κλάδους τροφίμων, ταχυμεταφορών, ηλεκτρονικού εμπορίου, παραγωγής και εμπορίας φαρμακευτικών προϊόντων κλπ, βλέπουν τα κέρδη τους να αυξάνονται συνεχώς. Οι αλυσίδες παραγωγής δεν έχουν σταματήσει στα εργοστάσια. Τα αφεντικά έχουν πλέον την επίσημη άδεια από το κράτος να αυθαιρετούν εις βάρος μας. Στις δύο πρώτες εβδομάδες του Μάρτη, είχαν απολυθεί περίπου 30.000 εργαζόμενοι/ες. Την ίδια ώρα, η κρατική προπαγάνδα περί «ατομικής ευθύνης» και οι εκκλήσεις για «εθνική ενότητα» κορυφώνονταν. Τα πρώτα κρατικά μέτρα ήταν να χαριστούν εκατοντάδες εκατομμύρια από τους δικούς μας φόρους, στα τηλεοπτικά κανάλια, στους εφοπλιστές, σε αεροπορικές εταιρείες, στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών κλινικών και στους μεγαλοεργολάβους των διοδίων. Ο χορός των «λεφτόδεντρων» για μεγάλα και μικρά αφεντικά θα συνεχιστεί μερικές βδομάδες αργότερα, με κυβερνητική προσπάθεια παροχής δεκάδων εκατομμυρίων σε ιδιοκτήτες Κ.Ε.Κ. (κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης), ενός νέου πακέτου εννέα εκατομμυρίων στους καναλάρχες και στις 13 Απρίλη ανακοινώνεται ο σχεδιασμός για «επίδομα επιβράβευσης» στις δυνάμεις καταστολής. Προφανώς και είναι αναγκαίο ένα τέτοιο επίδομα βαρβαρότητας από μεριάς κράτους, δεδομένου ότι στις 20 Μάρτη με κρατικό διάταγμα (πράξη νομοθετικού περιεχομένου) επανήλθε το μέτρο πολιτικής επίταξης (επιστράτευσης), πριν και μετά την κήρυξη οποιασδήποτε απεργίας και ανακοινώθηκε ότι θα καθιερωθεί ενιαίος υποκατώτατος μισθός 533 € για όσους εργαζόμενους/ες επανέλθουν σε πλήρη απασχόληση στις εταιρίες που διακόπηκε η λειτουργία τους, όταν ξανανοίξουν, ανεξάρτητα από την προηγούμενη μισθολογική τους κατάσταση. Με λίγα λόγια, οι μπράβοι του καθεστώτος, τα κρατικά τάγματα εφόδου του σύγχρονου φασισμού, θα επιδοτηθούν προκαταβολικά για να λιώνουν πιο «παραγωγικά», όσους/ες φτωχοποιούνται και εξαθλιώνονται, εάν αποφασίσουν να αντιδράσουν στον μαζικό, ταξικό τους θάνατο.

Αυτό που βιώνουμε σήμερα είναι η κατάργηση κάθε εργασιακού κεκτημένου προκειμένου να αυξάνονται τα κέρδη των επιχειρήσεων που λειτουργούν. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τους μισθούς. Η πλειοψηφία των ανέργων που μπορούσε ως τώρα να εξασφαλίσει, έστω και μαύρα, ένα μεροκάματο, αυτή τη στιγμή μένουν σπίτι χωρίς καμιά πηγή εισοδήματος. Μένουμε σπίτι για μας σημαίνει ότι μένουμε σε γκαρσονιέρες ή υπόγεια, όχι πάντως στα πολυτελή σπίτια όσων προπαγανδίζουν την κρατική καμπάνια του εγκλεισμού ως ευκαιρία για ξεκούραση, διάβασμα, χαλάρωση. Η ψυχική μας ηρεμία και η χαλάρωση δεν μπορούν να υπάρχουν όταν γνωρίζουμε πως το μέλλον για την τάξη μας είναι δυσοίωνο και αβέβαιο. Όταν δεν ξέρουμε για πόσο θα μπορούμε να εξασφαλίζουμε τα απαραίτητα και όταν δεν ξέρουμε για πόσο θα έχουμε καν σπίτι να μείνουμε, την στιγμή που τα ενοίκια και οι λογαριασμοί ούτε πάγωσαν αλλά ούτε και μειώθηκαν. Σε ότι αφορά το τελευταίο το κράτος ακολουθεί μια τακτική προστασίας των ιδιοκτητών και όχι των ενοικιαστών. Τα προσωρινά κρατικά επιδόματα, που έτσι κι αλλιώς δεν αφορούν το σύνολο των εργαζομένων και των ανέργων, προφανώς και δεν αρκούν για τα έξοδα που αντιστοιχούν σε μια αξιοπρεπή διαβίωση. Όμως τα αφεντικά έχουν την

ευκαιρία να γλυτώσουν ασφαλιστικές εισφορές, καταβολή μισθών ακόμη και να δηλώσουν πτώχευση σε περιπτώσεις μεγάλων εταιρειών, κάτι που τους συμφέρει περισσότερο αυτή την περίοδο. Γνωρίζουμε πως τις απώλειες κερδών στις τσέπες των αφεντικών κατά τη διάρκεια της πανδημίας θα τις πληρώσουμε εμείς με την περαιτέρω φτωχοποίησή μας. Έχει φροντίσει γι αυτό το κράτος. Το ίδιο κράτος που μας καλεί σε υπομονή και κατανόηση, επιδιώκοντας καθημερινά να εκμαιεύσει την συναίνεσή μας στην ταξική θανατοπολιτική του.

Αυτή η ταξική θανατοπολιτική που εφαρμόζει πλέον ανοιχτά το ελληνικό κράτος για το κομμάτι του πληθυσμού που «περισσεύει», συσκευασμένη πολιτειακά μέσα σε ένα κέλυφος κοινοβουλευτισμού γενικευμένης εξαίρεσης που μόνο τυπικά και προσηματικά μπορεί να χαρακτηριστεί ως αστική δημοκρατία, αποτελεί για το παρόν και το μέλλον, την νέα «κανονικότητα» του σύγχρονου φασισμού, που επιβλήθηκε πατώντας πάνω στον μαζικό φόβο του θανάτου από την πανδημία covid-19.

9. Πανδημία και κοινωνικός ρατσισμός.

Με το ξέσπασμα της πανδημίας όσο οι πόλεις της Κίνας πάλευαν με το θάνατο, σε άλλες χώρες σημειώθηκαν πολλές ρατσιστικές επιθέσεις εναντίον ατόμων με κινέζικη καταγωγή. Σε καμία από αυτές τις επιθέσεις τα θύματα δεν ήταν επιχειρηματίες ή στελέχη του κινεζικού κράτους, αλλά άνθρωποι καθημερινοί που σε πολλές περιπτώσεις ήταν και μόνιμοι κάτοικοι στις χώρες που αντιμετώπισαν τις επιθέσεις. Εξαρχής κάθε κράτος προσπάθησε να δαιμονοποιήσει το Άλλο, δηλαδή κάποιο άτομο με ασιατικά χαρακτηριστικά, ή πληθυσμούς σε καθεστώς εξαίρεσης, όπως είδαμε και σε επίπεδο ελληνικού κράτους, όπου αρχικά ο πρωθυπουργός έκλεισε τα σύνορα με Ιράν και Αφγανιστάν, προσπαθώντας να δείξει πως φορείς του ιού είναι οι μετανάστες/ριες που προέρχονται από αυτά τα κράτη. Σε αυτή την προσπάθεια αρωγοί στάθηκαν και τα ΜΜΕ που καλλιεργούσαν σενάρια επιστημονικής φαντασίας σχετικά με την προέλευση του ιού.

Κι αφού τα πρώτα κρούσματα στην Ελλάδα ήταν επιχειρηματίες και χριστιανορθόδοξοι προσκυνητές, η επιχειρηματολογία στράφηκε στην «ατομική ευθύνη» ή αλλιώς ο καθένας/καθεμία εναντίον όλων. Κατ' επέκταση κάθε πιθανός και απίθανος φορέας του ιού άρχισε να αποτελεί κίνδυνο για τη «δημόσια υγεία». Τα εχθρικά βλέμματα από μασκοφορεμένους/ες εναντίον όσων δεν φορούσαν μάσκα και γάντια έγιναν καθημερινότητα. Δεν έχει σημασία το γεγονός πως οι απλές μάσκες, υφασμάτινες, χάρτινες, χειρουργικές κ.α., δεν προστατεύουν από τη μετάδοση του ιού. Δεν έχει σημασία πως οι μπάτσοι στο δρόμο, κατά κύριο λόγο δεν τηρούν ούτε τα προσχήματα (απόσταση, μάσκες, γάντια). Ο εχθρός είσαι εσύ. Σε κάθε βλέμμα καθρεφτίζεται ένας εχθρός. Είτε αυτός που θα μεταφέρει τον ιό, είτε αυτός που θα καλέσει τους μπάτσους και θα καρφώσει «άσκοπη μετακίνηση». Συνέπεια όλης αυτής της καλλιεργημένης από το κράτος συνθήκης κοινωνικού ρατσισμού είναι ο ατομικισμός. Γι αυτό παρατηρούνται τα φαινόμενα του μαζικού καταναλωτισμού στα μάρκετ και στα φαρμακεία. Γιατί ο καθένας και η καθεμία σκέφτεται πως πρέπει να επιβιώσει, ακόμη και εις βάρος της ζωής των άλλων. Και αυτόματα κάθε Άλλος είναι και επικίνδυνος και η ζωή του έχει λιγότερη αξία. Ο μαζικός καταναλωτισμός μέσα στην πανδημία αποκάλυψε και μια άλλου τύπου αντικοινωνική συμπεριφορά και ταυτόχρονα απόλυτης υποταγής στις κρατικές εντολές : άνθρωποι που έχουν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν σε μεγάλες ποσότητες τρόφιμα και προϊόντα υγιεινής, εις βάρος των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που έχουν αντικειμενικά μικρότερη οικονομική δυνατότητα, ουσιαστικά δηλώνουν ότι είναι έτοιμοι να μείνουν κλεισμένοι στα σπίτια τους, για όσο ορίζει το κράτος.

Ο κοινωνικός ρατσισμός που συνοδεύει την «ατομική ευθύνη», έρχεται να απολογίσει και κάθε μορφή ρατσισμού που έχει εκδηλωθεί ως τώρα. Ο ρατσισμός προς μετανάστες/ριες ως φορείς «εξισλαμισμού» και «αλλοίωσης του πολιτισμού» είναι ακόμη πιο έντονος. Άλλωστε το ελληνικό κράτος προ πανδημίας με τα γεγονότα στον Έβρο τους είχε χαρακτηρίσει ως «εθνική» απειλή, καθώς συγκάλυπτε τις δολοφονίες στα σύνορα, τους πυροβολισμούς, τον ψεκασμό τους με γεωργικά εντομοκτόνα, τα δακρυγόνα και άλλα «πολιτισμένα» όπως αρμόζει στο «ελληνικό ήθος». Ο ρατσισμός εναντίον Πομάκων με αφορμή τα κρούσματα στα χωριά εντάθηκε, το ίδιο κι ο ρατσισμός εναντίον Ρομά και Ρομνί. Ο ιός ήταν η καλύτερη αφορμή για να αναδυθεί χωρίς προσχήματα όλος ο εθνοπατριωτικός ζόφος. Η κρατική έκκληση σε «εθνική» ενότητα (σε διαταξική συστράτευση δηλαδή), στοχεύει στην εξάλειψη κάθε ταξικής διεκδίκησης, κάθε προϋπόθεσης που θα απειλήσει την συνέχεια του «έθνους», δηλαδή την αναπαραγωγή του κράτους.

Η κοινωνική αποστασιοποίηση που προπαγανδίζουν οι κρατικοί εκπρόσωποι ως μέσο πρόληψης, σκοπεύει στην κατάλυση κάθε μορφής συλλογικοποίησης, της ταξικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Όσο προωθείται ο ατομικισμός ως μέσο αντιμετώπισης του προβλήματος, τόσο αποδυναμώνεται η αλληλεγγύη, ενώ ταυτόχρονα προωθείται η φιλανθρωπία, έννοια που θέτει τους «ωφελούμενους» σε μια υποδεέστερη θέση από τον «ευεργέτη».

10. Ένα βήμα πριν το παγκόσμιο οικονομικό κραχ ;

Η πανδημία covid-19 αποτέλεσε την ιδανική ευκαιρία και αφορμή και όχι την αιτία, για να επιταχυνθούν με πολύ γρήγορο ρυθμό, και να ξεδιπλωθούν στην δημόσια σφαίρα, όλα τα μέχρι σήμερα συσσωρευμένα αδιέξοδα του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής και κατανάλωσης προϊόντων και υπηρεσιών, που επί τρείς αιώνες δυναστεύει τις ζωές των εκμεταλλευόμενων αυτού του πλανήτη. Η τρέχουσα καταστροφική (με καπιταλιστικούς όρους) οικονομική συνθήκη, δεν προέκυψε ως φυσικό φαινόμενο λόγω πανδημίας. Υπέβασκε και καμουφλαριζόταν μεθοδικά μέσω της συνεχούς διόγκωσης της χρηματοπιστωτικής φούσκας⁽⁷⁾, αναζητώντας την ευκαιρία να αναδειχθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην είναι άμεσα ορατές οι πραγματικές της αιτίες και κυρίως οι επιπτώσεις της, στο ευρύ κοινό. Αναζητούσε μια ιδανική δικαιολογία (που της έδωσε η πανδημία), ώστε τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα να μην αμφισβητήσουν οργανωμένα και με ταξικό προσανατολισμό, την

⁽⁷⁾ <https://www.bankingnews.gr/index.php?id=459527>

θανатоπολιτική που κράτη και κεφάλαιο είχαν ήδη ξεκινήσει να εφαρμόζουν πάνω τους. Ήδη από το 4^ο τρίμηνο του 2019 τα νούμερα⁽⁸⁾ που ονειρευόντουσαν τεχνοκράτες και τραπεζίτες απλά δεν έβγαιναν, κυρίως λόγω μείωσης των εξαγωγών. Χωρίς να υπάρχει κάποια άλλη αιφνίδια αιτία. Είχε ήδη ξεκινήσει η κάμψη, η αρχή της νέας κατρακύλας. Κι αυτή η συνθήκη είχε καταγραφεί πολύ πριν εμφανιστεί η covid-19 στην πόλη Ουχάν της Κίνας. Ήταν μια παγκόσμια⁽⁹⁾ συνθήκη, δεν αφορούσε δηλαδή αποκλειστικά το ελληνικό κράτος, ούτε μόνο την Ε.Ε. Οι παγκόσμιοι εμπορικοί πόλεμοι που κλιμακώνονταν με ταχείς ρυθμούς και απλώνονταν σε όλα πλέον τα επίπεδα των διακρατικών συναλλαγών (επιβολή δασμών σε εισαγωγές, ενεργειακοί ανταγωνισμοί κλπ) οδηγούσαν με μαθηματικό τρόπο προς μια παγκόσμια ύφεση. Η πανδημία που ακολούθησε, απλά την επιτάχυνε και μάλλον την μετατρέπει σε κάτι πολύ περισσότερο από απλή ύφεση....

Στην παρούσα συγκυρία, τόσο ο αρχέγονος φόβος του θανάτου που έχει απλωθεί πάνω από τις ανθρώπινες κοινωνίες λόγω της covid-19, όσο και το γενικευμένο καθεστώς μόνιμης «έκτακτης ανάγκης», των απαγορεύσεων και των περιορισμών στις μετακινήσεις, που έχει εγκαθιδρυθεί σε ένα μεγάλο ποσοστό των κρατών του πλανήτη, αποτελούν το καλύτερο προπέτασμα συγκάλυψης, για την γενικευμένη καταστροφή κεφαλαίου και ανθρώπινων ζωών, που ήδη έχει αρχίσει να συντελείται παγκόσμια. Με βάση τα νούμερα που ανακοινώνονται από τα περισσότερα κράτη και ειδικά από τα οικονομικά ισχυρότερα, δεν βρισκόμαστε μπροστά σε άλλο ένα «υφεσιακό επεισόδιο» στην εξέλιξη της μακροχρόνιας καπιταλιστικής κρίσης υπερσυσσώρευσης, αλλά μπροστά σε μια ιστορική στροφή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, προς ένα ριζικά διαφορετικό μοντέλο διαχείρισης της μακροχρόνιας δομικής του κρίσης. Το πετρέλαιο αποτελεί τον βασικό ενεργειακό πόρο για την παγκόσμια καπιταλιστική μηχανή. Η 20^η Απρίλη 2020 αποτελεί την απόλυτη «μαύρη μέρα» για την αγορά πετρελαίου, καταγράφοντας ιστορικό χαμηλό πολλών δεκαετιών⁽¹⁰⁾. Δεδομένου του σχεδόν παγκόσμιου lock-down και των εξαιρετικά δυσοίωνων προοπτικών στους επόμενους μήνες, για αερομεταφορές, τουρισμό, ναυτιλία και βιομηχανία, οι τιμές του πετρελαίου εκτιμάται από διεθνείς αναλυτές ότι θα αργήσουν να επανακάμψουν, όχι τόσο λόγω της καραντίνας, αλλά κυρίως λόγω της μειωμένης ζήτησης. Είναι απόλυτα εξηγήσιμο ότι αυτή την περίοδο ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει πρακτικά ακινητοποιηθεί. Ένα επιπρόσθετο στοιχείο είναι ότι τα στρατηγικά αποθέματα όλων σχεδόν των βιομηχανικών κρατών έχουν πιάσει ταβάνι, δηλαδή δεν υπάρχουν πλέον σημαντικοί χώροι αποθήκευσης, για να υποδεχτούν την τρέχουσα παραγωγή.

Το «νεοφιλελεύθερο»/μονεταριστικό μοντέλο έχει ήδη τεθεί υπό ισχυρή αμφισβήτηση από κάποια ηγετικά think-tanks της κυριαρχίας⁽¹¹⁾, ενώ τα ισχυρότερα οικονομικά κράτη σαλπίζουν την επιστροφή στον κεϋνσιανισμό⁽¹²⁾ προκειμένου να αγοράσουν χρόνο, ώστε να σχεδιάσουν καλύτερα την μακροπρόθεσμη οικονομική τους στρατηγική, διεκδικώντας μια καλύτερη θέση μέσα στον διεθνή ανταγωνισμό. Η «επόμενη μέρα» πάνω στον πλανήτη, μετά τον ορυμαγδό της μαζικότητας ανεργίας, των πολλών τρισεκατομμυρίων κρατικών πιστώσεων που ήδη χορηγήθηκαν σε διάστημα μικρότερο του τριμήνου στο κεφάλαιο (μεγάλο και μικρό), της σχεδόν βέβαιης μαζικής χρεωκοπίας πολλών εκατοντάδων χιλιάδων μικρομεσαίων επιχειρήσεων λόγω της κατακόρυφης σχεδόν πτώσης της ιδιωτικής κατανάλωσης σε μεγάλο εύρος προϊόντων και υπηρεσιών, είναι μια αχαρτογράφητη συνθήκη. Και όταν ο καπιταλισμός μπαίνει σε αχαρτογράφητα μονοπάτια, όπως έχει αποδείξει η ιστορία του μέσα στον 20^ο αιώνα, είναι ικανός να δοκιμάσει κυριολεκτικά όλες τις συνταγές, προκειμένου να επιβιώσει.

Οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι αποδείχτηκαν ιδανικές επιλογές για το κεφάλαιο, ώστε με την εκτεταμένη καταστροφή κεφαλαιουχικού εξοπλισμού και υποδομών και την εξόντωση δεκάδων εκατομμυρίων εργαζομένων, να καταφέρει να δώσει τις δικές του «λύσεις» στον ισχυρό τότε ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό,

⁽⁸⁾ <https://www.capital.gr/oikonomia/3425310/elstat-xamiloteri-tou-anamenomenou-i-anaptuxi-to-2019-sto-1-9>

⁽⁹⁾ <https://www.kathimerini.gr/1046229/article/oikonomia/die8nhs-oikonomia/apwleies-700-dis-dolariwn-sto-pagkosmio-aep-to-2020-provlepei-to-dnt>

⁽¹⁰⁾ <https://www.cnn.gr/oikonomia/story/216094/istoriki-voytia-gia-to-petrelaio-varidi-i-isxyri-meiosi-sti-zitisi>

⁽¹¹⁾ <https://www.foreignaffairs.com/articles/united-kingdom/2019-12-10/neoliberal-collapse>

⁽¹²⁾ <https://www.foreignaffairs.gr/articles/72714/zachary-karabell/ena-pragmatiko-peirama-yper-keynsianismoy>

να «αναζωογονηθεί» ως παγκόσμιο σύστημα οργάνωσης της παραγωγής και των ανθρώπινων κοινωνιών. Οι καταστροφικοί περιφερειακοί πόλεμοι, που αυξάνονταν γεωμετρικά, από τις αρχές της δεκαετίας του 1950 μέχρι και σήμερα, πρόσφεραν ισχυρές ανάσες επιβίωσης στο ανθρωποκτόνο αυτό σύστημα. Το γεγονός ότι πλέον αρκετά κράτη πάνω στον πλανήτη, κατέχουν τόσο την πυρηνική όσο και την πυραυλική τεχνολογία, διατηρώντας ενεργές πολλές χιλιάδες πυρηνικών κεφαλών στα οπλοστάσιά τους⁽¹³⁾, μάλλον καθιστά απαγορευτική την επιλογή ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου με γενικευμένες στρατιωτικές συγκρούσεις ανάμεσα σε διακρατικούς συνασπισμούς. Μια τέτοια επιλογή, είναι ιδιαίτερα πιθανό ότι θα οδηγούσε στην ολική καταστροφή όχι μόνο του ανθρώπινου είδους, αλλά και του πλανήτη.

Επομένως, με το βαθμιαία (σε μακροχρόνια κλίμακα) μειωνόμενο περιθώριο κέρδους να επικαθορίζει τους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς και την τεράστια χρηματοπιστωτική φούσκα να επικρέμεται σαν γκιλοτίνα, όπως απέδειξε η διεθνής οικονομική κρίση 2007-2009⁽¹⁴⁾, είχε διαμορφωθεί για τα οικονομικά επιτελεία της παγκόσμιας κυριαρχίας του κεφαλαίου, μια πολυπαραμετρική εξίσωση, με ιδιαίτερα δύσκολες και ανασφαλείς δυνητικές επιλογές για την «επόμενη μέρα». Η τρέχουσα συγκυρία παραμένει ένας δισεπίλυτος γρίφος με ιδιαίτερα δυσοίωνες προοπτικές⁽¹⁵⁾. Η συστηματική παρακολούθηση των αποφάσεων που λαμβάνονται παγκόσμια από τις κυβερνήσεις των κρατών, από τις κεντρικές τράπεζες κι από τους διακρατικούς μηχανισμούς, καθώς και η αξιολόγηση των οικονομικών και άλλων δεδομένων που ανακοινώνονται, εξακολουθούν να παραμένουν τα κύρια εργαλεία αντίληψης, για το πώς εξελίσσεται ο παγκόσμιος ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός, που σαν στόχο έχει το ξεπέρασμα της πολύχρονης δομικής κρίσης του συστήματος, συνθλίβοντας τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα του πλανήτη, προσφέροντάς τους απλόχερα τον θάνατο.

Οι εκτιμώμενοι ρυθμοί μείωσης των Α.Ε.Π. (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν) των ισχυρότερων οικονομικά κρατών⁽¹⁶⁾ που ανακοινώνονται σταδιακά⁽¹⁷⁾ φαντάζουν τρομακτικοί, σε σχέση με προηγούμενες περιοδικές κρίσεις του συστήματος⁽¹⁸⁾ από τις αρχές της δεκαετίας του '70 μέχρι και σήμερα. Η σύγκριση της παρούσας οικονομικής συγκυρίας σε παγκόσμιο επίπεδο, γίνεται πλέον από τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς ομίλους (Morgan Stanley, Bank of America κλπ), από το Δ.Ν.Τ. (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο), και από τον Ο.Ο.Σ.Α. (Οργανισμός

⁽¹³⁾ <https://www.armscontrol.org/factsheets/Nuclearweaponswhohaswhat>

⁽¹⁴⁾ https://el.wikipedia.org/wiki/Διεθνής_χρηματοπιστωτική_κρίση_2007-2008

⁽¹⁵⁾ <https://worldenergynews.gr/index.php?id=42788>

⁽¹⁶⁾ <https://www.makthes.gr/gallia-ptosi-toylachiston-8-sto-aep-logo-koronoioy-274910>

⁽¹⁷⁾ <http://greekmoney.gr/πτωση-του-αεπ-της-κίνας-απ-τον-κορονοι/>

⁽¹⁸⁾ <https://www.cnn.gr/oikonomia/story/215278/dnt-pagkosmia-yfesi-3-tha-prokalesei-to-2020-o-megalos-egkleismos>

Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), όχι με το «υφεσιακό επεισόδιο» της έκρηξης της χρηματοπιστωτικής φούσκας του 2007-2009, αλλά με το παγκόσμιο καπιταλιστικό κραχ του 1929-1930. Εδώ αξίζει να θυμηθούμε, ότι εκείνο το κραχ βρήκε την διέξοδο – τερματισμό του, στον καταστροφικό 2^ο παγκόσμιο πόλεμο. Η γενικευμένη φτώχεια που επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων του πλανήτη, δείχνει τα πρώτα της σημάδια. Παγκόσμιοι κλάδοι παραγωγής κέρδους (τουρισμός, αερομεταφορές, ναυτιλία, επισιτισμός κλπ) έχουν περάσει μέσω κρατικών αποφάσεων σε αναγκαστική μερική ή ολική αδράνεια (lock-down), συγκεντρώνοντας μόλις σε ένα δίμηνο, ένα τεράστιο φορτίο ζημιών-χρεών. Οι κρατικές και διακρατικές χρηματοδοτήσεις-«πιστώσεις» πολλών τρισεκατομμυρίων, από τις κεντρικές τράπεζες προς το μεγάλο κεφάλαιο έχουν ήδη ξεκινήσει, προκειμένου να ανασχεθεί έγκαιρα, ένα μαζικό κύμα χρεωκοπιών. Οι κρατικές και διακρατικές αυτές «πιστώσεις» δημιουργούν αναπόφευκτα έναν καλπάζοντα πληθωρισμό χρήματος, για τα ισχυρότερα νομίσματα του πλανήτη (δολάριο, ευρώ, γουάν) αναδεικνύοντας σταδιακά τον χρυσό στο νέο παγκόσμιο αποθεματικό «νόμισμα».

Στο ελληνικό κράτος, οι μέχρι στιγμής δημοσιοποιημένες προβλέψεις για την εξέλιξη του κρατικού χρέους⁽¹⁹⁾ και του Α.Ε.Π.⁽²⁰⁾ λογικά θα προκαλούν κύριο ιδρώτα στο οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης. Το ανεδαφικό «success story» έγινε καπνός μέσα σε ελάχιστο χρόνο, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες διεθνών τραπεζιτών, οικονομικών εντύπων και πολιτικών παραγόντων να το στηρίξουν με ενέσεις φιλελεύθερης αισιοδοξίας. Το «μαξιλάρι» του συσσωρευμένου πρωτογενούς πλεονάσματος εκτιμάται από διεθνείς αναλυτές ότι δεν έχει μεγαλύτερη ζωή από τα τέλη Μάη έως τα μέσα Ιούνη. Και μετά, ή για την ακρίβεια λίγο πριν την εξάντληση αυτού του αποθεματικού, θα καλπάσει ο εξωτερικός κρατικός δανεισμός. Μπροστά στο αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η λεγόμενη «εθνική» οικονομία στηρίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό σε κλάδους όπως ο επισιτισμός, ο τουρισμός και η ναυτιλία, για τους οποίους αναμένεται σε παγκόσμιο επίπεδο ως αναπόφευκτη συνέπεια της πανδημίας, μια πολύ ισχυρή συρρίκνωση για μακρύ χρονικό διάστημα, οι αριθμοί που κυριαρχούν στην κρατική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ, ίσως και να είναι πολύ αισιόδοξοι σε σχέση με την πραγματικότητα^{(21),(22)}. Ανεξάρτητα από την ισχύ, είτε του πιο αισιόδοξου είτε του πιο απαισιόδοξου σεναρίου για το μακροοικονομικό περιβάλλον της «επόμενης μέρας» στο ελληνικό κράτος, είναι δεδομένο, ότι όπως συνέβη και στο πρόσφατο παρελθόν (2010-2015) έτσι και τώρα, τις χασούρες των αφεντικών (μεγάλων και μικρών) θα κληθούν να τις πληρώσουν και πάλι τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, με ογκώδη ανεργία, με μείωση των μισθών και με ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της υποαπασχόλησης⁽²³⁾. Οι αμήχανες και «στρογγυλεμένες» δηλώσεις του κυβερνητικού επιτελείου μεταφράζονται σε μαζικό ταξικό θάνατο. Τις εκκλήσεις για «εθνική ενότητα» και τα χαριτωμένα εθνοπατριωτικά αφηγήματα «θα βάλουμε όλοι μαζί πλάτη», με έναν και μόνο τρόπο μπορούμε να τα διαβάσουμε. Με κήρυξη ολοκληρωτικού πολέμου εναντίον όσων περισσεύουν στον κόσμο της κυριαρχίας, στον κόσμο κράτους, κεφαλαίου και πατριαρχίας.

11. Η επόμενη μέρα : το κράτος μόνιμης έκτακτης ανάγκης είναι η νέα «κανονικότητα».

«Σε πλήρη κανονικότητα θα επιστρέψουν όλα τα κράτη ανάμεσά τους και η Ελλάδα μόνο όταν υπάρξει το εμβόλιο.» (Τάκης Θεοδωρικάκος, υπουργός εσωτερικών, 18 Απρίλη 2020)

Στις 23 Μάρτη 2020, με αφορμή την κηρυχθείσα πανδημία covid-19 από τον Π.Ο.Υ., το ελληνικό κράτος σηματοδότησε και τυπικά, την ουσιαστική πολιτειακή του μετάλλαξη, σε ένα αστυνομικό καθεστώς γενικευμένης εξαίρεσης. Πρόκειται για ένα ολοκληρωτική συνθήκη μόνιμης «έκτακτης ανάγκης», όπου με βάση

⁽¹⁹⁾ <https://www.cnn.gr/oikonomia/story/215485/dnt-sto-200-toy-aep-to-elliniko-dimosio-xreos-to-2020-logo-tis-yfesis>

⁽²⁰⁾ <https://www.euro2day.gr/news/economy/article/2017677/handelsblatt-provlepsh-gia-ptosh-aep-os-15-sthn-el.html>

⁽²¹⁾ <https://www.euro2day.gr/news/economy/article/2016153/katarreysh-aep-eos-35-vlepei-gia-thn-ellada-o-oosa.html>

⁽²²⁾ <https://www.cnn.gr/oikonomia/story/215273/vathia-yfesi-10-kai-anergia-sto-22-3-provlepei-gia-tin-ellada-to-dnt>

⁽²³⁾ <https://www.tovima.gr/2020/04/05/finance/koronoios-o-diethnis-organismos-ergasias-ilo-provlepei-pagkosmia-ektinaksi-tis-anergias/>

τα ιδιαίτερα συμφέροντα του κρατικού μηχανισμού και τις «εθνικές απειλές» που κάθε φορά θα προπαγανδίζει, με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, με κρατικά διατάγματα δηλαδή, θα καταργούνται κατά περίπτωση θεμελιώδη άρθρα του αστικού συντάγματος και τα κρατικά τάγματα εφόδου (αστυνομία και μισθοφορικός στρατός), θα περιφρουρούν τα όλο και πιο συρρικνωμένα όρια της αστικής νομιμότητας, στην νέα αυτή «κανονικότητα». Πλέον οι εξαιρέσεις δικαιωμάτων που ορίζει το κράτος, δεν αναφέρονται μόνο σε κάποιες μειοψηφίες πολιτισμικών και πολιτικών κοινοτήτων όπως μας είχε συνηθίσει στο παρελθόν, αλλά στην πλειοψηφία των υπηκόων του. Και σίγουρα, αφορούν και θα συνεχίσουν να αφορούν το σύνολο των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, των ανθρώπων της τάξης μας. Αυτή η νέα συνθήκη, την οποία ο περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται κατά την γνώμη μας λανθασμένα ως προσωρινή, δεν αποτελεί ένα «κοινωνικό πείραμα» μικρής χρονικής διάρκειας, μια «ολιγόμηνη εκτροπή» δηλαδή, αλλά έχει μόνιμα πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά. Ο υπουργός εσωτερικών στις 18 Απρίλη ανακοίνωσε το «αυτονόητο». Σύμφωνα με διεθνή επιδημιολογικά κέντρα, το εμβόλιο αναμένεται με βάση τις πιο αισιόδοξες εκτιμήσεις, στα μέσα του 2021. Όταν ανακαλυφθεί και παραχθεί, μέχρι να ολοκληρωθεί ο καθολικός και μάλλον υποχρεωτικός εμβολιασμός του πληθυσμού, ένα διάστημα αρκετών μηνών θα χρειαστεί. Άρα το διάστημα για το οποίο το κράτος, μας διαβεβαιώνει ότι θα βρίσκεται έτσι κι αλλιώς σε πολιτειακή μετάλλαξη, υπερβαίνει τον ένα χρόνο. Μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα, ενδεχόμενα και πολύ μετά από τον εμβολιασμό, τα όρια της αστικής νομιμότητας δεν θα προσδιορίζονται από κάποιο απαράβατο αστικό σύνταγμα «δικαιωμάτων», αλλά θα οριοθετούνται με κρατικά διατάγματα (πράξεις νομοθετικού περιεχομένου). Κριτήριο του ποιοτικού και ποσοτικού μεγέθους αυτής της οριοθέτησης, θα είναι ο βαθμός πειθάρχησης του πληθυσμού. Οι απεργίες, οι απεργιακές πορείες και περιφρουρήσεις, οι συγκεντρώσεις, οι συλλογικές διαμαρτυρίες, οι πορείες, είναι «συνωστισμός» και εγκυμονούν κινδύνους για την «δημόσια» υγεία, αλλά και για την «εθνική οικονομία» που βρίσκεται σε κίνδυνο... Επομένως θεωρείται αυτονόητο, ότι είτε με την μια είτε με την άλλη αιτίαση, θα απαγορεύονται για τον επόμενο 1-1,5 χρόνο. Ήδη στις 20 Μάρτη, τρεις μόλις μέρες δηλαδή (τι φοβερή σύμπτωση...) πριν από την γενική απαγόρευση συναθροίσεων και των χωρίς άδεια ατομικών μετακινήσεων, με πράξη νομοθετικού περιεχομένου (άλλο ένα κρατικό διάταγμα), επανήλθε σε ισχύ το μέτρο της πολιτικής επίταξης (επιστράτευσης), πριν και μετά την κήρυξη κάποιας απεργίας.

Ο «εχθρός» αυτή την στιγμή, σύμφωνα με τις κρατικές αφηγήσεις, είναι ένας ιός. Πριν τον ιό, ήταν οι μετανάστες/στρίες που επιχειρούσαν (ως «ενεργούμενα» του τουρκικού κράτους...) να παραβιάσουν τα σύνορα στον Έβρο και να «εισβάλλουν» στο ελληνικό κράτος. Γι αυτόν τον «εχθρό» τέθηκαν σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης όλοι οι παραμεθόριοι με την Τουρκία νομοί και ο στρατός μαζί με την αστυνομία, τα σύγχρονα τάγματα

εφόδου, ανέλαβαν την διαχείριση αυτού του νέου καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης». Οι κοινωνικές και πολιτικές αντιδράσεις απέναντι σ' αυτή την συνθήκη, σ' αυτό το πρόσφατο «πείραμα» ήταν πραγματικά ελάχιστες. Ο εθνοπατριωτισμός έγραψε χρυσές σελίδες κατά την διάρκεια αυτού του πολέμου εναντίον των μεταναστών/ριών. Τώρα όλη η ελλαδική επικράτεια τοποθετείται «στον γύψο» αλλά και πάλι οι κοινωνικές και πολιτικές αντιδράσεις, ένα σχεδόν μήνα μετά την εγκαθίδρυση αυτού του νέου καθεστώτος, παραμένουν εξαιρετικά μειοψηφικές. Παράλληλα μέσα από μια τρέχουσα σαρωτική μεταρρύθμιση σε όλα τα στάδια της κρατικής εκπαίδευσης από το νηπιαγωγείο μέχρι και το πανεπιστήμιο, εντατικοποιείται ο ανταγωνισμός μεταξύ των εκπαιδευομένων, ισχυροποιείται η πειθάρχηση επαναυιοθετώντας την ανάδειξη και καταγραφή της διαγωγής μαθητών μαθητριών προωθώντας και ενισχύοντας την «αριστεία».

Όχι λοιπόν, την σημερινή συνθήκη δεν πρόκειται να την βαφτίσουμε ως «άλλο ένα πείραμα σύγχρονου ολοκληρωτισμού». Αλλεπάλληλα πειράματα πραγματοποιήθηκαν στο παρελθόν. Και τουλάχιστον μέσα στην τελευταία δεκαετία, όλα στέφθηκαν με απόλυτη επιτυχία για το κράτος. Κάθε φορά το κράτος προχωρούσε όλο και περισσότερο, κατακτούσε όλο και μεγαλύτερη κοινωνική νομιμοποίηση, «κέρδιζε την παρτίδα». Και κάθε φορά οι ταξικές και πολιτικές αντιστάσεις υποχωρούσαν όλο και περισσότερο, αντιλαμβανόμενες ότι οι κοινωνικοί και πολιτικοί συσχετισμοί γίνονταν όλο και πιο δυσμενείς. Τώρα πλέον δεν ζούμε κάποιο νέο «κοινωνικό πείραμα». Τώρα πλέον το κράτος έχει περάσει πανηγυρικά, σε καθεστώς σύγχρονου φασισμού, όπου το κρατικό δόγμα «πατρίς – θρησκεία – οικογένεια» επανέρχεται σε μια μοντέρνα εκδοχή.

12. Επιλογές ελευθεριακής πολιτικής και ταξικής παρέμβασης, με και χωρίς πανδημία.

Έχοντας διαπιστωμένα πλέον μπει, σε μια νέα δυστοπική και αχαρτογράφητη συνθήκη, χαρακτηρισμένη από το σημάδι της πανδημίας covid-19, εκτιμήσαμε ότι οι πολιτικές και κοινωνικές μας επιλογές τείνουν πλέον να περιορίζονται σημαντικά. Στις «ριζοσπαστικές» συλλογικοποιήσεις με αποκλειστικά νεαρής ηλικίας συμμετέχοντες/ουσες, ενδεχόμενα να εξακολουθεί να επικρατεί αδιατάρακτη, μια αισιόδοξη σκέψη και ματιά για την λεγόμενη «επόμενη μέρα», να αναμένεται δηλαδή μια επιστροφή στην προηγούμενη «κανονικότητα», κάτω από την οπτική της προσωρινότητας των αστυνομικών μέτρων μαζικού κοινωνικού ελέγχου. Όμως, τόσο στις οργανωμένες αναρχικές πολιτικές συλλογικότητες όσο και στις ελευθεριακές κοινωνικές δομές, που παλεύουν για να απλώσουν και να δυναμώσουν τις ρίζες τους μέσα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, μπολιάζοντάς τα με τις αναρχικές αξίες και με τα ελευθεριακά πολιτικά προτάγματα, προκειμένου να οικοδομήσουμε μαζί τους βήμα-βήμα, την ελευθεριακή επαναστατική προοπτική, αναπόφευκτα επικρατούν διηλικά χαρακτηριστικά.

Είμαστε μια μικρογραφία της τάξης μας. Και η τάξη μας είναι ένα αμέτρητο σύνολο ανθρώπων κάθε ηλικίας και κάθε φύλου, με τεράστια ποικιλία πολιτισμικών και γλωσσικών χαρακτηριστικών, αλλά και με ένα βασικό κοινό γνώρισμα και υλικό συμφέρον : είναι όλος αυτός ο κόσμος που παράγει το σύνολο του κοινωνικού πλούτου και που δεν τον νέμεται. Αυτόν τον κοινωνικό πλούτο που στον κόσμο της κυριαρχίας κράτους και κεφαλαίου, τον νέμονται οι αστοί και τα κοινωνικά μεσοστρώματα. Τα μεγάλα και μικρά αφεντικά αυτού του πλανήτη και τα στελέχη των κρατικών μηχανισμών. Μέσα σ' αυτές τις διηλικάκές ελευθεριακές κοινότητες αγώνα λοιπόν, που δεν αποτελούν κάποια νεανική «φασούλα», αντικειμενικά συμμετέχουν και μεγαλύτερης ηλικίας άτομα, καθώς και άτομα με σημαντικά προβλήματα υγείας. Από τα μέχρι στιγμής δεδομένα, για μας προκύπτει το συμπέρασμα ότι ούτε η πανδημία είναι προϊόν συνωμοσίας, ούτε ο ιός ακίνδυνος, όπως ακούγεται από διάφορες ανεύθυνες φωνές που εκπέμπουν γλωσσοπλαστικές μηδενιστικές ιδεοληψίες. Με βάση τα ανακοινωμένα στοιχεία από την παγκόσμια εξάπλωση του ιού, ο κίνδυνος θανάτου είναι υπαρκτός για τους κοντινούς μας ανθρώπους με χρόνια προβλήματα υγείας, για τους γονείς μας και για τους ηλικιωμένους συγγενείς μας. Για συντρόφους και συντρόφισσες, για συναγωνιστές και συναγωνίστριες, για αγαπημένα μας πρόσωπα. Ποιος/ά θα αναλάβει μέσα σ' αυτήν την συγκυρία την βαριά ευθύνη να πάει κόντρα, όχι στις αστυνομικές απαγορεύσεις, αλλά στις ιατρικές κατευθύνσεις και παροτρύνσεις, δεκάδων επιδημιολόγων και ερευνητικών ιατρικών κέντρων; Σε μια συνθήκη

που οι πόλεις και οι γειτονιές μας, σχεδόν όλοι οι δημόσιοι χώροι σιγά-σιγά ερημώνουν, όχι λόγω των κλειστών μαγαζιών και του φόβου των προστίμων, όσο κυρίως από τον φόβο της αρρώστιας, ποιες επιλογές έχουμε διαθέσιμες μπροστά μας, ώστε να έχει η οργανωμένη και συντονισμένη πάλη μας ενάντια στον σύγχρονο φασισμό ουσιαστικό αποτέλεσμα, δηλαδή χωρίς στο τέλος να κεφαλαιοποιηθεί πολιτικά (για άλλη μια φορά), από την κοινοβουλευτική ή/και εξωκοινοβουλευτική αριστερά του κρατικοκαπιταλιστικού οράματος;

Η δυστοπική συνθήκη που ζούμε αποτελεί σίγουρα μια ακόμα ευκαιρία (opportunity) εκμετάλλευσης για καθεστωτικούς φορείς (Δήμοι, ΜΚΟ, εκκλησία, εταιρείες, κόμματα, οργανώσεις κλπ), προκειμένου να προβληθούν στην δημόσια σφαίρα και να εκταμιεύσουν μελλοντικά την «φιλάνθρωπη» στάση τους. Με αυτή τους την τακτική στρεβλώνουν εσκεμμένα την έννοια της κοινωνικής αλληλεγγύης. Επί της ουσίας πράττουν με στόχο το μικροπολιτικό ή/και το μελλοντικό εκλογικό ή εμπορικό τους συμφέρον, δηλαδή λειτουργούν στη βάση ενός προσδοκώμενου μελλοντικού κέρδους. Δημόσιες ανακοινώσεις αυτοδιαφήμισης για μοιράσματα προϊόντων και υλικών πρώτης ανάγκης σε ευπαθείς ομάδες, ιδρύματα κλπ διανθισμένες με φωτογραφίες από γεμάτες σακούλες και κουτιά προϊόντων, βγάζουν μόνο οι Πατούληδες της αστικής «φιλανθρωπίας» που εκμεταλλεύονται την δυστοπική συγκυρία για να αυτοπροβληθούν. Η ταξική αλληλεγγύη και η ταξική αλληλοβοήθεια, αποτελούν αμφίδρομες σχέσεις, απολύτως εχθρικές με την από πάνω προς τα κάτω ελεημοσύνη μέσα στην κοινωνική/ταξική πυραμίδα και πραγματώνονται χωρίς να διαφημίζονται. Είναι ο ταξικός αγώνας των καταπιεσμένων που δίνει σ' αυτές τις έννοιες την πραγματική τους υπόσταση. Η ταξική αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ανταγωνιστικές με τον κρατικά προπαγανδιζόμενο «εθελοντισμό» και δεν έχουν στόχο να καλύψουν τα κενά και τις ελλείψεις των κρατικών δομών.

Είναι δεδομένο ότι ανεξάρτητα από τον αριθμό των ανθρώπων που αυτή την χρονική περίοδο υποστηρίζονται από ελευθεριακές δομές ταξικής αλληλοβοήθειας, σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να λύσουμε το πρόβλημα της φτώχειας και της εξαθλίωσης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, που όσο ο χρόνος κυλά θα γιγαντώνεται με ταχείς ρυθμούς. Είναι ηθικό και πολιτικό μας χρέος αυτό να το επαναλαμβάνουμε και να το τονίζουμε. Όσα τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης κι αν συγκεντρώνονται στις ελευθεριακές δομές και όσα άτομα και οικογένειες κι αν βοηθούνται πρόσκαιρα, ο σύγχρονος φασισμός θα συνεχίζει να εξαπλώνεται με αλματώδη ρυθμό σαν την πανούκλα, πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων της τάξης μας. Κάθε φορά οφείλουμε να επισημαίνουμε την ατομική πολιτική ευθύνη της συστράτευσης στον αγώνα ενάντια στο μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στην κατάσταση γενικευμένης εξαίρεσης, που κράτος και κεφάλαιο εγκαθιδρύουν στις ανθρώπινες κοινωνίες. Τα δύσκολα είναι μπροστά μας. Τα προσωρινά κρατικά επιδόματα δεν πρόκειται να λύσουν τα τεράστια προβλήματα επιβίωσης που όσο προχωράει ο χρόνος θα διογκώνονται. Το νοίκι και οι λογαριασμοί βασικών αγαθών (ρεύμα, νερό, τηλέφωνο-διαδίκτυο, θέρμανση) αποτελούν ένα βραχνά που επαναλαμβάνεται κάθε μήνα. Διεκδικώντας την δωρεάν πρόσβαση όλων, σ' αυτά τα στοιχειώδη μέσα κοινωνικής επιβίωσης, χτίζουμε τα θεμέλια της ταξικής αμφισβήτησης του θεσμού της ιδιοκτησίας. Δεν είναι μόνο τα σωματεία βάσης που έχουν την δυνατότητα να υψώσουν συλλογικά αναχώματα απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική λαίλαπα. Το κύριο μέλημά μας αυτή την περίοδο είναι να «μπολιάσουμε» τον κόσμο της τάξης μας, να του εξηγήσουμε δηλαδή ότι η προηγούμενη περίοδος που κουτσά-στραβά επιβίωνε απλώνοντας μια παλάμη και εισπράττοντας μια μικρή βοήθεια, συμπληρώνοντάς την με κάποιο κρατικό επίδομα, δίπλα σε μερικά μεροκάματα ή σε έναν μικρό μισθό, όπου να ναι τελειώνει. Τώρα πλέον αρχίζει μια νέα, μια πολύ δύσκολη περίοδος, που αναγκαστικά πρέπει να παλέψει με τον ταξικό του θάνατο. Δεν είμαστε καμιά φωτισμένη πρωτοπορία, ούτε σωτήρες. Δεν είμαστε οι καθοδηγητές/ήτριες της εργατικής τάξης. Δεν μας ενδιαφέρει να αναδειχθούμε ως σύγχρονοι και θεαματικοί «Ρομπέν των Δασών». Μας ενδιαφέρει να συμβάλλουμε με τον πολιτικό μας λόγο και με την δράση μας, ώστε μέσα από τις τάξεις των καταπιεσμένων να ανοίξει το μονοπάτι για την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση από τα δεσμά της κυριαρχίας και της πατριαρχίας. Κάθε φορά οφείλουμε να τονίζουμε, ότι με βάση την ιστορική γνώση, τίποτα δεν κερδήθηκε με μια απλωμένη παλάμη. Τα πάντα όμως μπορούν να κερδηθούν με μια υψωμένη γροθιά.

Δεν διακόπτουμε την πολιτική μας λειτουργία. Διατηρούμε ενεργές τις ελευθεριακές πολιτικές συλλογικότητες και δομές. Σε ότι μας αφορά, τηρούμε αποστάσεις από το εθνικό δόγμα «δράση για την δράση», που παρακινούμενο από την πρόχειρη και στρεβλή αντίληψη της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής πραγματικότητας, επιβαρυνόμενο από την ιδεοληπτική αυτοαναφορικότητα και τροφοδοτούμενο από οπορτουνίστικες μεγαλοστομίες φτηνού αριστερίστικου λαϊκισμού, τις περισσότερες φορές οδηγεί στα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα σε ότι έχει να κάνει με την διάδοση και αποδοχή των ελευθεριακών προταγμάτων από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Εμβαθύνουμε την ελευθεριακή μας ανάλυση για την παρούσα και την μελλοντική δυστοπική συνθήκη, αποδομώντας με τεκμηριωμένα επιχειρήματα την κρατική προπαγάνδα, απευθυνόμενοι/ες σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο τμήμα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και όχι απλά στον καθρέφτη μας ή σε κάποιο «εσωτερικό ακροατήριο». Πολεμάμε τον ατομικισμό που προσπαθεί να εμπεδώσει το κράτος στο κοινωνικό σώμα, με ταξική αλληλεγγύη, με συντροφικότητα. Απέναντι στον ζόφο της συγκυρίας, σε ότι αφορά τα καθημερινά προβλήματα, στηρίζουμε η μία τον άλλο αλληλέγγυα, προάγοντας την συλλογική αντιμετώπιση σε υλικό και ψυχολογικό επίπεδο και χωρίς να αφήνουμε κανένα και καμία μόνη μέσα σε αυτή τη συνθήκη. Μέσα στην πολιτική μας λειτουργία λαμβάνουμε όλα τα αναγκαία μέτρα προστασίας, για να μην εκθέσουμε σε πιθανό κίνδυνο συντρόφους και συντρόφισσες που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες. Ταυτόχρονα, έχουμε τα μάτια μας και τ' αυτιά μας ανοιχτά, ώστε να εντοπίζουμε έγκαιρα τα σημάδια της πατριαρχικής βίας, στο δρόμο, στο διπλανό σπίτι, στην πολυκατοικία, στη γειτονιά και να σπεύσουμε να σταθούμε μαζί με τα άτομα που αντιμετωπίζουν έμφυλη βία. Δεν ξεχνάμε τα αδέσποτα που αναζητούν τροφή και νερό μέσα στις έρημες πόλεις, που εγκαταλείπονται μαζικά και που κακοποιούνται. Η αλληλεγγύη δεν αφορά μόνο την ζωή των ανθρώπων της τάξης μας.

Απέναντί στις αστυνομικές απαγορεύσεις και την τρομοϋστερία, παρακάμπτουμε «δημιουργικά» τον επιβαλλόμενο εγκλεισμό και παρεμβαίνουμε στη δημόσια σφαίρα προπαγανδίζοντας τα ελευθεριακά πολιτικά προτάγματα. Μπορεί να περιορίστηκαν σημαντικά οι παλιότερες μέθοδοι πολιτικής μας παρέμβασης, αλλά αυτό δεν πρέπει να μας βραχυκυκλώνει. Πάντα μέσα στην ιστορία οι συνθήκες αλλάζουν, τα όρια αυξομειώνονται. Οι πολιτικοί/ές μας πρόγονοι είχαν να αντιπαλέψουν χειρότερα καθεστώτα ανελευθερίας και πάντα κατάφερναν να βρίσκουν τρόπους, ώστε να υπερβαίνουν αυτές τις δυσκολίες στην επικοινωνία τους με τους ανθρώπους της τάξης τους. Το ίδιο θα κάνουμε κι εμείς. Αναγκαστικά η νέα συνθήκη μας οδηγεί στην χρήση διαφορετικών μέσων ταξικής και κοινωνικής απεύθυνσης, όμως αυτό δεν αναιρεί την αναγκαιότητα επικοινωνίας των θέσεών μας. Αναδεικνύουμε δημόσια τις ανάγκες και τα προβλήματα όσων βρίσκονται σε καθεστώς εξαίρεσης (μεταναστών/στριών, φυλακισμένων, αστέγων, γλωσσικών και πολιτισμικών μειονοτήτων κ.α.).

Προτάσσοντας την ταξική αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια, στηρίζουμε τους διεκδικητικούς αγώνες εργαζομένων, σε κάθε κλάδο που εμφανίζονται. Στόχος μας δεν είναι να λειτουργήσουμε «απ' έξω» και να υποδείξουμε το πώς θα αγωνιστεί κάθε συνδικαλιστική πρωτοβουλία, ούτε να καπελώσουμε τον αγώνα τους για να καρπωθούμε οποιαδήποτε εύσημα αγωνιστικότητας. Αυτές οι τακτικές είναι η πεπατημένη της αριστεράς και

των ουρών της. Τα ελευθεριακά πολιτικά προτάγματα, ο λόγος και η δράση μας, δεν θα γίνουν το «κινηματικό» άλλοθι στους προεκλογικούς σχεδιασμούς και στις πολιτικές ατζέντες των κάθε λογής πολιτικάντηδων, που εκμεταλλεύονται κάθε συγκυρία και συνθήκη προκειμένου να εκταμιεύσουν οποιασδήποτε μορφής κέρδος. Οι συριζαϊκές προπαγανδιστικές καμπάνιες «θα λογαριαστούμε μετά» δεν μας αφορούν, δεν μας αγγίζουν. Δεν ρίχνουμε το βάρος της πολιτικής μας σε αντικυβερνητικές κορώνες, γιατί όλες οι κυβερνήσεις, είτε δεξιές είτε αριστερές, όπως απέδειξε εξάλλου και το πρόσφατο παρελθόν, μπορεί να διαφοροποιούνται σε επίπεδο πολιτικών και επικοινωνιακών τακτικών, ο πυρήνας όμως της στρατηγικής τους στόχευσης είναι κοινός και θα παραμένει κοινός. Δεν ήμασταν, δεν είμαστε και ούτε πρόκειται να γίνουμε, η πολιτική ουρά καμιάς αριστεράς του κεφαλαίου, είτε κοινοβουλευτικής είτε εξωκοινοβουλευτικής. Το όραμά μας δεν είναι οι μεταρρυθμίσεις για ένα «καλύτερο κράτος», ούτε η «επαναστατική» εγκαθίδρυση κάποιου «λαϊκού κράτους». Οι αναφορές μας στην ελευθεριακή επαναστατική προοπτική δεν συγχρονίζονται με κρατικοκαπιταλιστικά μοντέλα τύπου Σοβιετίας, ούτε οσμώνονται με τις εκλογικές στοχεύσεις της χαμαιλέοντιας «ριζοσπαστικής» αριστεράς των «κινήματων» και των «δικαιωμάτων». Όσα κόμματα και οργανώσεις αγωνίζονται για να ανατρέψουν το σημερινό καπιταλιστικό καθεστώς και με «επαναστατική έφοδο» να καταλάβουν τον κρατικό μηχανισμό, προκειμένου μετά να ορίζουν με «επιστημονικό σοσιαλισμό» τις δικές μας ζωές, ούτε σύντροφοι/ισσες, ούτε συναγωνιστές/ίστριες είναι. Θα λογαριαστούμε ΤΩΡΑ, με όλους τους κρατικούς κανίβαλους αυτού του κόσμου, είτε δεξιούς είτε αριστερούς.

Το κράτος, είτε με δεξιά είτε με αριστερή κυβέρνηση, δεν ενδιαφέρεται για τις ζωές μας. Ενδιαφέρεται να «σωθούν» τα παραγωγικά κομμάτια του πληθυσμού. Δεν ενδιαφέρεται να σωθούν οι ζωές όσων δεν έχουν να προσφέρουν κέρδος στο κεφάλαιο. Μας φορτώνουν την «ατομική ευθύνη» προκειμένου να γλυτώσουν την συλλογική μας αντίδραση. Προκειμένου να προλάβουν την συλλογική αλληλοβοήθεια, την ταξική αλληλεγγύη, λειτουργίες ουσιαστικά επιζήμιες για την κρατική μηχανή. Διατυμπανίζουν με κάθε τρόπο την ανάγκη για «εθνική ενότητα», όπως συνηθίζει το κράτος σε κάθε «έκτακτη» ανάγκη, πως δίνουμε δηλαδή μαζί τον αγώνα για να σωθεί η οικονομία του. Μαζί με τα αφεντικά, μαζί με τους μπάτσους, μαζί με τους δυνάστες μας; Όχι. Κανένα κοινό συμφέρον δεν έχουμε στην διαταξική «εθνική ενότητα» που καλεί το κράτος. Το κοινό ταξικό μας συμφέρον είναι η ανατροπή του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, που κράτος και κεφάλαιο έχουν εγκαθιδρύσει. Όχι η διάσωσή του. Το δικό μας χρέος απέναντι στην καταστροφή των ζωών μας είναι η ελευθεριακή πολιτική οργάνωση και ο συλλογικός ταξικός αγώνας ενάντια στο θάνατο που μας προσφέρουν απλόχερα οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου. Τις ζωές μας θα τις προστατέψουμε μόνο εμείς.

13. Αντί επιλόγου.

Σίγουρα μια παράμετρος που τίθεται και θα συνεχίσει να τίθεται σε αμφιβολία από πολλές πλευρές, είναι το κατά πόσο η κηρυχθείσα πανδημία covid-19 έχει αυτά τα χαρακτηριστικά και τις διαστάσεις που ανακοινώνονται. Δεκάδες συνομωσιολογικές θεωρίες κυκλοφορούν ήδη. Τα στοιχεία που έχουν δημοσιοποιηθεί μέχρι σήμερα τόσο από τον Π.Ο.Υ. όσο και από δεκάδες επιδημιολογικά ερευνητικά κέντρα στην υφήλιο, έχουν σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό αμφισβητηθεί ως προς την εγκυρότητά τους. Ενδέχεται αυτή η συνθήκη για την πανδημία που μας παρουσιάζεται από πολλές κρατικές και διακρατικές πηγές να μην είναι η απόλυτη πραγματικότητα, αλλά μια «φουσκωμένη» και στρεβλή της εκδοχή. Όπως επίσης ενδέχεται η πραγματική εικόνα να είναι χειρότερη από αυτή που μας αφηγούνται. Είναι πολύ νωρίς, μόλις λίγους' μήνες από την εμφάνιση του ιού, για να μπορούμε να αποφασίσουμε «πέραν κάθε αμφιβολίας» σε ότι αφορά την πανδημία και τα χαρακτηριστικά της.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή την διαστασιολόγηση, τα εφαρμοζόμενα μέσα και οι επιπτώσεις της κρατικής διαχείρισης δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. Μέσα στις θεματικές που επεξεργαστήκαμε αναδεικνύονται οι θεμελιώδεις αλλαγές του καπιταλιστικού συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης που συντελούνται παγκόσμια. Αλλαγές οικονομικές, κοινωνικές, και πολιτειακές. Σ' αυτή τη συγκυρία που βιώνουμε, υπό την

απειλή της αρρώστιας και του θανάτου, το ελληνικό κράτος μάλλον έχει καταφέρει μέχρι στιγμής, να εκμαιεύσει σε σημαντικό βαθμό την κοινωνική συναίνεση⁽²⁴⁾ και αποδοχή των μέτρων που εφαρμόζει. Η στρατηγική ενός μεγάλου αριθμού κρατών πάνω στον πλανήτη, έχει ένα κοινό παρονομαστή: την διαχείριση της επερχόμενης καταστροφής κεφαλαίου και την αποτροπή μιας μαζικής κοινωνικής αντίδρασης από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, που οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια στον ταξικό θάνατο.

Ο σύγχρονος φασισμός εγκαθιδρύθηκε στις 23 Μάρτη στο ελληνικό κράτος, όχι για να αντιμετωπιστεί ένας ιός, αλλά για να ισοπεδωθεί κάθε πιθανή αντίδραση απέναντι σ' αυτή την προαποφασισμένη ταξική θανατοπολιτική. Ο λόγος που τα υπόλοιπα (πλην του κυβερνητικού) πολιτικά κόμματα, όλου του πολιτικού φάσματος, στέκουν αμήχανα και χωρίς εκδηλωμένη πολιτική στρατηγική απέναντι στην παρούσα συνθήκη, είναι επειδή γνωρίζοντας πολύ καλά τα οικονομικά δεδομένα που πλέον συγκλίνουν σε ένα εφιαλτικό σενάριο «επόμενης μέρας», κανένα τους δεν θέλει να την διαχειριστεί. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση γενικευμένου ταξικού πολέμου που έχει ήδη κηρύξει η κυριαρχία, εάν κάποιο κόμμα διεκδικήσει και καταφέρει μέσω εκλογών να αναλάβει την κυβερνητική εξουσία, το μόνο σίγουρο «κέρδος» που θα έχει, είναι η ταχύτατη συρρίκνωση του. Ο κρατικίστικος λαϊκισμός των κομμάτων, είτε αριστερός είτε δεξιός, δεν έχει ουσιαστικό όφελος για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα σ' αυτή την νέα συνθήκη. Τα παρελθόντα συριζαίικα σαλπίσματα για επιστροφή στον κεϋνσιανισμό είναι πλέον εκτός τόπου. Ήδη ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει ξεκινήσει μια γιγαντιαία νεοκεϋνσιανική στροφή. Οι τυχόν σχεδιαζόμενες προσπάθειες πολιτικής επανάληψης, της άλλοτε πετυχημένης συριζαίικης στρατηγικής του «κινήματος» με στόχο την επόμενη εκλογική ανάθεση, μέσα στις ιδιαίτερα ασφυκτικές συνθήκες που διαμορφώνονται σήμερα, είναι εκ προοιμίου χαμένες από χέρι.

Τα νομισματικά εργαλεία μικρών και περιφερειακών κρατών, μέσα σε μια συνθήκη πληθωρισμού των πλέον ισχυρών νομισμάτων του πλανήτη, δεν μπορούν να δώσουν λύσεις κρατικοποιημένου καπιταλισμού τύπου «λαϊκής δημοκρατίας». Όλα τα παραμύθια, μαζί και το «σενάριο της δραχμής», έχουν ένα τέλος. Απαλείφοντας όλες τις άλλες παραμέτρους των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και των διακρατικών συγκρούσεων σε παγκόσμιο και περιφερειακό επίπεδο και εξετάζοντας αποκλειστικά και υπεραπλουστευμένα αυτό το πολύχρονο αριστερό παραμύθι, αν τυχόν εφαρμοστεί σε μια χώρα που ούτε ενεργειακή αυτάρκεια έχει, ούτε καθετοποιημένη παραγωγή στους βασικούς κλάδους (τροφήμα, εργαλεία, μηχανές), αναπόφευκτα καταλήγουμε σε έναν εφιάλτη χειρότερο από τον σημερινό. Την μεγαλύτερη πολιτική ευθύνη όμως για την ταξική και κοινωνική απήχηση τέτοιων παραμυθιών, δεν την έχουν τα κόμματα και οι οργανώσεις της αριστεράς, που απλά κάνουν την δουλειά τους, επιδιώκοντας να καταλάβουν κάποια στιγμή το κράτος, είτε με εκλογές, είτε με μια «επαναστατική» έφοδο, για να διαχειρίζονται τις ζωές μας σαν να είμαστε τα πιόνια στο σκάκι τους. Την μεγαλύτερη πολιτική ευθύνη την φέρουν όσες ελευθεριακές/αναρχικές ομάδες, οργανώσεις, ομοσπονδίες πέταξαν στα σκουπίδια τα ανεξίτηλα πολιτικά συμπεράσματα ενάμιση αιώνα επαναστατικών εγχειρημάτων, συμμαχώντας και συμπορευόμενες οπορτουνίστικα με κάθε κρατικίστικο πολιτικό μόρφωμα και με κάθε λενινιστικό κατακάθι, στο όνομα ενός αόριστου (χωρίς κανέναν ουσιαστικού πολιτικού περιεχομένου επιθετικό προσδιορισμό και χωρίς καμιά κοσμοθεωρητική και πολιτική τεκμηρίωση) «κινήματος». Ακολουθώντας πιστά την συριζαίικη συνταγή των «κινήματων» που αργά ή γρήγορα κεφαλαιοποιούνται πολιτικά σε μια κάλπη, οι οπορτουνίστικοι τακτικισμοί οδηγούνται αναπόφευκτα κάποια στιγμή σε μια σύγκρουση με τον τοίχο της σκληρής πραγματικότητας. Όσοι/ες δεν έχουν κάνει τάμα να καταλήγουν κατ' επανάληψη να ψηφίζουν το «λιγότερο κακό», αντιλαμβάνονται ότι αυτός ο αόριστος «κινήματός», όταν δεν εδράζεται σε βασικά ελευθεριακά προτάγματα και σε οργανωμένα ταξικά και πολιτικά σχήματα, όταν δηλαδή δεν έχει αξιακή βάση, αλλά ακολουθεί με διάφορες παραλλαγές τα βασικά χαρακτηριστικά του αφορμαλισμού και των υπόγειων μικροπολιτικών κομπρεμί, ή θα ξεφουσκώσει ή θα οδηγηθεί στην εκλογική ανάθεση.

⁽²⁴⁾ https://kaparesearch.com/wp-content/uploads/2020/04/2020.04_Kapa_Covid19.pdf

Είμαστε στην αυγή μιας νέας εποχής. Η πραγματική δυστοπία είναι μπροστά μας. Και μπροστά σ' αυτή την πραγματική δυστοπία για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, για τους ανθρώπους της τάξης μας, δεν χωράνε συμβιβασμοί με το φανταστικό, ούτε μικροπολιτικοί τακτικισμοί. Ο σύγχρονος φασισμός δεν εγκαθιδρύθηκε για να διαπραγματευτεί, ήρθε για να ισοπεδώσει τις ζωές όλων όσων περισσεύουν. Όπως και στο ιστορικό παρελθόν του μεσοπολέμου, οι οικονομικές συνθήκες είναι αυτές που καθοδηγούν τα βήματά του. Κάθε τι που γίνεται σ' αυτόν τον κόσμο που ζούμε, έχει υλικές αιτίες. Οι μορφές, το περιεχόμενο και τα μέσα του αγώνα μας ενάντια στον σύγχρονο φασισμό, αναπόφευκτα πρέπει να επανεξεταστούν, συνεκτιμώντας και συναξιολογώντας κάθε διαθέσιμο δεδομένο. Οι ελευθεριακές πολιτικές ομάδες, οργανώσεις και κοινότητες, που πραγματικά (και όχι προσχηματικά) αγωνίζονται ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο και πατριαρχία, εκ των πραγμάτων θα πρέπει να μπουνε γειωμένα, στην πρώτη γραμμή αυτού του πολέμου.

Τα λαϊκά συσσίτια και οι διανομές ειδών πρώτης ανάγκης, που διοργανώνονται επιτυχημένα αυτή την περίοδο από πολλές πρωτοβουλίες πανελλαδικά, οι καλόβουλες αυτές προσπάθειες ταξικής αλληλοβοήθειας, ακόμα και να πολλαπλασιαστούν δεν θα λύσουν το πρόβλημα της επερχόμενης μαζικής φτώχειας και εξαθλίωσης. Οι αιτίες που γεννούν την φτώχεια, την δυστυχία και τον μαζικό θάνατο, είναι το κράτος κι ο καπιταλισμός. Με πεντακόσια και με χίλια πιάτα παραπάνω φαγητό, δεν αναιρούνται οι αιτίες αναπαραγωγής και κυριαρχίας αυτού του ανθρωποκτόνου συστήματος. Ο κύριος πολιτικός μας προσανατολισμός μέσα στην πολύ δύσκολη περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας, θα πρέπει να είναι η πολιτικοποίηση και οργανωτική συστράτευση πάνω στα βασικά ελευθεριακά προτάγματα, όσο το δυνατόν μεγαλύτερου τμήματος των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Να μπολιάσουμε δηλαδή όσο περισσότερους ανθρώπους της τάξης μας μπορούμε, με την τεκμηριωμένη διαλεκτικά πεποίθηση ότι πραγματικά και όχι ιδεαλιστικά, δεν έχουν να χάσουν τίποτε περισσότερο από τις αλυσίδες τους. Να ακολουθήσουν δηλαδή την λογική τεκμηρίωση με βάση τα υπάρχοντα δεδομένα και γεγονότα και όχι με βάση μια αόριστη «πίστη», ώστε να καταλήξουν συνειδητά στο συμπέρασμα, ότι τίποτα δεν πρόκειται να κερδηθεί με μια απλωμένη παλάμη. Τα πάντα όμως μπορούν να κερδηθούν με μια υψωμένη γροθιά.

ΜΕΝΟΥΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΣ/ΟΙ ΔΙΑΧΕΟΝΤΑΣ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΑ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ

ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ «ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ»

**ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΦΑΣΙΣΜΟ**

ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ